

An Analysis of Civil Construction Strategies of the Qajar Rulers from 1795 to 1847 from the Perspective of Architectural Evidence and Written Sources

Nemati Abkenar, A.¹; Karimian, H.²; Esmaeili Jelodar, M. E.³

Type of Article: **Research**

Pp: 283-316

Received: 2022/08/27; Accepted: 2022/11/17

 <https://dx.doi.org/10.30699/PJAS.7.25.283>

Abstract

While the Qajar era was in a recent past, little independent research has been done concerning the architecture and urban engineering of the first half of this era (1795 – 1847). The main reason behind such negligence might be that this period of Iranian architecture occurs between the golden age of architecture in Safavid Iran and the modern period in which Western architectural models infiltrated Iranian architecture and urban construction. In the present research, the aim is to identify the process of constructing architectural works and urban renovation in the first half of the Qajar period by drawing on historical evidence, written sources, and on top of that, archeological evidence. To do so, it is necessary to identify the factors that contributed to strategic policies of Qajar rulers vis-à-vis urban developments and renovations. Given that details of many civil constructions of the Qajar period are not available, this paper rests upon the assumption that archeological studies might be effectively drawn on to know the national strategy of these rulers in the development of cities. The research finds that factors, such as giving legitimacy to the Qajar government, attracting and seeking support of clergy and religious scholars, as well as attempts to achieve economic and civil development of the country for purposes of promoting the political power, played major parts in civil constructions by the Qajar dynasty. Other factors include military and defense policies, the question of succession and rivalries among senior Qajar princes, archaism of Qajar rulers, and their religious beliefs.

Keywords: Iran, Qajar Period, Architecture, Urban Construction, Civil Strategies.

Motaleat-e-Bastanshenasi-e-Parseh
(MBP)

Parseh Journal of Archaeological
Studies
Journal of Archeology Department of
Archeology Research Institute, Cultural
Heritage and Tourism Research
Institute (RICTH), Tehran, Iran

Publisher: Cultural Heritage and
Tourism Research Institute (RICTH).
Copyright©2022, The Authors. This
open-access article is published under
the terms of the Creative Commons.

1. Ph.D. Student in Archeology, Department of Archeology, Faculty of Literature and Humanities, University of Tehran, Tehran, Iran.

2. Professor, Department of Archeology, Faculty of Literature and Humanities, University of Tehran, Tehran, Iran (Corresponding Author).

Email: Hkarimi@ut.ac.ir

3. Associate Professor, Department of Archeology, Faculty of Literature and Humanities, University of Tehran, Tehran, Iran.

Citations: Nemati Abkenar, A.; Karimian, H. & Esmaeili Jelodar, M. E., (2023). "An Analysis of Civil Construction Strategies of the Qajar Rulers from 1795 to 1847 from the Perspective of Architectural Evidence and Written Sources". *Parseh J Archaeol Stud. (PJAS)*, 7(25): 283-316. <https://dx.doi.org/10.30699/PJAS.7.25.283>

Homepage of this Article: <http://journal.richt.ir/mbp/article-1-783-en.html>

Introduction

Urban construction and architecture of the first period of the Qajar era (1795 – 1847) is less studied as compared to other post-Islamic periods of Iranian architecture. Indeed, many researchers have rested content with Safavid and Zand periods. On the other hand, since the second period of the Qajar era marked watershed events such as advent of modernism in Iranian architecture, particularly during the reign of Naser al-Din Shah, a great number of studies have been devoted to developments of Iranian architecture in this period. This has resulted in a disproportion in studies of Qajar-era architecture and urban construction. Another significant point in a study of Qajar-era architecture and urban construction is its dependent, imitative character, as stressed by the majority of researchers. In their view, Safavid-era School of Isfahan left such a great impact on Iranian architecture and urban construction that no new element was contributed to that style, and the main tenets of the School of Isfahan were preserved throughout the Qajar period. This assessment is, however, based on the fact that there is no complete inventory of religious, governmental, and non-governmental buildings of the Qajar period and their architectural features, and indeed, all architectural works of the period have not yet been independently studied. As a matter of fact, one might say that the glory of Safavid architecture overshadowed the Qajar architecture in ways that many features of the latter have been overlooked. Regardless of the extent to which Qajar-era art and architecture was affected by Safavid art and architecture, because of the short temporal distance between the two periods, there is an assumption of full-fledged awareness of art and architecture in this period. In other words, since the Qajar period is close to our period, features and characteristics of its art, architecture, and urban construction tend to be overlooked in ways that other historical periods of Iranian architecture do not.

The research, the results of which are reported here, sought to fill the above gap through a study of elements of civil constructions of Qajar rulers in the first half of their reign (1795 – 1847) by drawing on a historical-analytic method. To do so, a picture of characteristics and quantities of civil constructions in this period is provided with a focus on archeological data and Qajar-era historical texts. Finally, all collected data are used in the analysis and assessment of the research hypothesis. The main question of this research pertains to the quantity and quality as well as the domain of civil enterprises of the first half of the Qajar period: Overall, could we talk about a coherent governmental strategy or project in executing civil policies of the period? It is assumed that, with the aid of archeological studies and architectural evidence, the national strategy of the rulers of this period concerning the development of cities and their civil constructions can effectively be studied and its characteristics can be accounted for. Moreover, while it goes beyond the scope of this paper to give an inventory of all architectural works and enterprises associated with the development of Iranian cities in the period, we have tried to consider the activities of rulers in the first half of the Qajar period in Dār al-Khilāfa (Caliphal Center) of Tehran and other major centers of Iranian provinces of the

time. In this way, an outline of the comprehensive governmental plan can be provided and its features can be delineated. That is, we focus on enterprises that seem to have been carried out in harmonious, inclusive, and comprehensive ways as an all-embracing governmental plan in the majority of cities and centers of provinces.

Conclusion

In reply to the main question of this research concerning the factors relevant to the national strategy of Qajar rulers in urban renovations and developments of civil constructions from 1795 to 1847, three such factors might be highlighted: attempts to give legitimacy to and establish the Qajar government, winning the support of the clergy and religious scholars, and economic and civil development of the country in line with the promotion of the political power. Furthermore, during the reign of Agha Mohammad Khan Qajar, and given the political circumstances and military struggles of his period, as well as the need for the establishment of the sovereignty of the Qajar government, buildings began to be built with defense and military functions, including Agha Mohammad Khani Castle in Bagh-e Takht in Shiraz (Eslami 1350, 68) and construction of fortifications in Sari (Malkonov 1363, 151). In addition, upon his enthronement, Agha Mohammad Khan commanded the restoration of paintings in Chehel Sotoun pavilion, including the paintings of the Battle of Chaldiran and the Battle of Karnal, which suggests his special concern for the establishment of national sovereignty and the territorial integrity of Iran. A consideration of sources and architectural works constructed in the first half of the Qajar period reveals that the majority of civil constructions was done in big cities such as Tehran, Isfahan, Qom, Tabriz, Qazvin, Shiraz, and Kashan, as well as smaller capital cities of provinces, such as Kerman, Sanandaj, and Yazd. Nevertheless, because of unfortunate economic circumstances, lack of liquidities, and huge expenses of constant battles with the neighboring countries, most of buildings in smaller cities were built by people, businessmen, and clergies, without much interventions by the government in their development and civil construction. Notwithstanding this, there seems to have been a vast governmental enterprise, like that of the Safavid era, in the first half of the Qajar period, although the general construction of Iranian cities did not undergo a dramatic change in that period, and just like its preceding period, cities were developed around mosques and bazaars. Although the project fell short of the Safavid project in its principles of architecture and artistic character, it still resembled the Safavid enterprise in its vastness and distribution. Moreover, it had its own artistic qualities and peculiarities, which make for its distinction from other periods. In fact, the buildings of this period have a particularly Qajar mark on them. On this account, while Qajar-era architecture and urban construction should be deemed continuous with Safavid architectural developments and urban construction, and in general, with the Safavid-era Isfahan School, it does involve modifications and novelties in virtue of which it might be distinguished from Safavid architecture. In view of the relative

political stability of Iran in this period, after decades of wars and conflicts, many architectural works and public buildings were repaired and restored. It would not be an overstatement if we called this a period of building restorations. Aside from numerous cases of restoration of religious buildings, many public buildings such as caravanserais, bathhouses, cisterns (ab anbars), and bazaars were restored and renovated in this period. Constructions of all sorts of mosques and schools in this period, which came to be called “Sultani” (monarchial or affiliated with the sultanate) schools or mosques, are somewhat reminiscent of civil constructions of the Seljuk period, in which Khwāja Nizām al-Mulk built Nizāmiyya schools, only that instead of reinforcing the Shāfi‘ī branch of Sunni Islam, this time the Uṣūlī branch of Shiite jurisprudence was intended to be reinforced through these mosques and schools. Uṣūlī (as opposed to Akhbārī) scholars were honored and treasured by Qajar rulers. A case in point is the construction of mausoleums for this group of Shiite scholars. The close tie between the monarchial court and religious groups was more evident in religiously sanctified cities such as Qom and Shiraz, where elaborate civil constructions were carried out for purposes of attracting the support of religious scholars. As a result of trying to imitate the structure of the Caliphal Center (i.e. Tehran) and the attempts by those affiliated with the Qajar court in smaller provincial capitals, a general pattern of some sort was visible throughout the country. All this made for a pattern that can be characterized as an architectural and urban-planning school of the first half of the Qajar period.

Acknowledgment

The authors feel obliged to express their gratitude to the anonymous reviewers of the journal who graciously accepted the task and enriched the content of the article with their constructive suggestions.

Observation Contribution

The authors declare that, considering the article is extracted from a doctoral dissertation, the manuscript was written by the first author under the guidance and supervision of the second author and the consultation of the third author.

Conflict of Interest

The authors, while adhering to publication ethics, declare the absence of any conflicts of interest.

تحلیل راهبردهای عمرانی حکام قاجار در حدفاصل سال‌های ۱۲۱۰ تا ۱۲۶۴ ه.ق.، از منظر شواهد معماری و منابع مکتوب

علی نعمتی آبکنار^I؛ حسن کریمیان^{II}؛ محمد اسماعیل اسماعیلی جلودار^{III}

نوع مقاله: پژوهشی

صص: ۳۱۶ - ۲۸۳

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۸/۱۶؛ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۶/۰۵

شناسه دیجیتال (DOI): <https://dx.doi.org/10.30699/PJAS.7.25.283>

چکیده

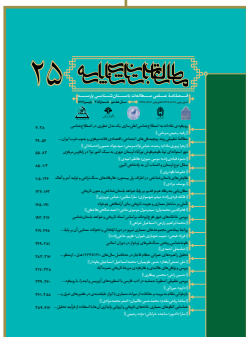
با وجود اهمیت تحولات تاریخی و اجتماعی روی داده در نیمه نخست عصر قاجار، کمتر پژوهش مستقلی در خصوص سیاست‌های عمرانی و تاریخ معماری این دوره (۱۲۱۰ تا ۱۲۶۴ ه.ق.) به انجام رسیده است. پژوهش حاضر بر آن است تا با اتکا بر شواهد معماری و منابع مکتوب، عوامل مؤثر بر سیاست‌های حکام قاجار در امر توسعه و نوسازی در بازه زمانی نیمه نخست عصر قاجار را مشخص سازد. با توجه به عدم اشاره به جزئیات بسیاری از اقدامات عمرانی در منابع تاریخی مربوط به نیمه اول این دوره، این پژوهش بر این فرضیه استوار است که با بررسی نوع و کمیت آثار معماری احداث شده در این دوره، می‌توان راهبردهای فرمانروایان این سلسله در انجام امور عمرانی و زیربنایی در قسمت‌های مختلف کشور را مورد تحلیل و بازسازی قرار داد. در نتیجه پژوهش مشخص می‌گردد که عواملی نظیر مشروعیت بخشی به دولت قاجار از طریق جلب نظر و اخذ پشتیبانی علما و روحانیون، الزامات نظامی و دفاعی، رقابت‌ها و گرایش‌های عمرانی متفاوت شاهزادگان ارشد قاجار، قدرت‌گیری طبقه علما و تجار و هم‌چنین اعتقادات مذهبی شخصی حکام قاجار را می‌توان از مهم‌ترین عوامل تأثیرگذار در این زمینه قلمداد کرد. در نهایت با توجه به شواهد معماری و فهرست ابنیه ساخته شده یا مرمت شده در این دوران، اهمیت و اولویت ساخت ابنیه حاکمیتی و نظامی در عصر «فتح‌علی شاه قاجار» در مقایسه با سایر عوامل مؤثر، کاملاً مشهود و بارز است؛ این در حالی است که تحولات سیاسی و اجتماعی رخ داده در عصر محمدشاه قاجار منجر به شکل‌گیری تغییر جهتی کلی در سیاست‌های حکمرانان عصر قاجار و توجه بیشتر به احداث بناهای عام‌المنفعه، تجاری و خدماتی گردید.

کلیدواژگان: ایران، عصر قاجار، معماری، شهرسازی، راهبردهای عمرانی.

- * این مقاله مستخرج از رساله دکتری نگارنده اول با عنوان «تحلیل راهبردهای عمرانی حکمرانان عصر قاجار براساس شواهد باستان‌شناسانه» است که با راهنمایی نگارنده دوم و مشاوره نگارنده سوم در گروه باستان‌شناسی دانشگاه تهران نگاشته شده است.
- I. دانشجوی دکتری باستان‌شناسی، گروه باستان‌شناسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.
- II. استاد گروه باستان‌شناسی، گروه باستان‌شناسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول).
- III. دانشیار گروه باستان‌شناسی، گروه باستان‌شناسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.
- Email: Hkarimi@ut.ac.ir

ارجاع به مقاله: نعمتی آبکنار، علی؛ کریمیان، حسن؛ و اسماعیلی جلودار، محمد اسماعیل، (۱۴۰۲). «تحلیل راهبردهای عمرانی حکام قاجار در حدفاصل سال‌های ۱۲۱۰ تا ۱۲۶۴ ه.ق.، از منظر شواهد معماری و منابع مکتوب». *مطالعات باستان‌شناسی پارسه*، ۷ (۲۵): ۲۸۳-۳۱۶. <https://dx.doi.org/10.30699/PJAS.7.25.283>

صفحه اصلی مقاله در سامانه نشریه: <http://journal.richt.ir/mbp/article-1-783-fa.html>

فصلنامه علمی مطالعات باستان‌شناسی پارسه
نشریه پژوهشکده باستان‌شناسی، پژوهشگاه
میراث فرهنگی و گردشگری، تهران، ایران

ناشر: پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری
© حق نشر متعلق به نویسنده(گان) است
و نویسنده تحت مجوز Creative Commons Attribution License به مجله اجازه می‌دهد مقاله چاپ شده را در سامانه به اشتراک بگذارد، منوط بر این‌که حقوق مؤلف اثر حفظ و به انتشار اولیه مقاله در این مجله اشاره شود.

مقدمه

همواره این نقد ازسوی مورخان تاریخ معماری به باستان‌شناسان وارد شده است که آثار معماری و خصوصیات فنی و سبکی مربوط به آن‌ها از آن‌رو که بخشی از فرهنگ گذشته انسانی را آشکار می‌سازند، برای باستان‌شناسان دارای اهمیت است، اما دلایل زمینه‌ساز ایجاد و توسعه این آثار چندان موردتوجه آنان قرار نگرفته است (Sullivan, 1971: 2). یکی از مصادیق این امر تاریخ شهرسازی و معماری نیمه نخست عصر قاجار (۱۲۶۴-۱۲۱۰ ه.ق.) است که در مقایسه با سایر دوره‌های معماری ایران پس از اسلام کمتر موردتوجه پژوهشگران این عرصه قرار گرفته است و پژوهشگران تاریخ معماری و هنر دوران اسلامی، تحقیقات خود را به ادوار صفویه و زندیه ختم نموده‌اند؛ ازسوی دیگر، به دلیل اهمیت موضوعاتی مانند ورود مدرنیسم و تجدد در معماری ایرانی در نیمه دوم عصر قاجار و به‌ویژه عصر ناصری، مطالعات پرشماری به تحولات معماری ایران در این مقطع معطوف گشته که این امر تا حدی موجبات تحت‌الشعاع قرار گرفتن معماری و شهرسازی نیمه اول دوره قاجار را فراهم آورده است. این درحالی است که با توجه به انحطاط عمومی و ویرانی اکثر استقرارهای انسانی و شهرها در سرتاسر ایران در ابتدای عصر قاجار که نتیجه جنگ‌های داخلی طولانی و هم‌چنین وقایع طبیعی مرگباری نظیر زلزله‌های متعدد در سال‌های انتهایی قرن ۱۲ ه.ق.، بود، در منابع این عصر به شدت بر این ویرانی‌ها تأکید شده است (ژوبر، ۱۳۲۲: ۸۴؛ دروویل، ۱۳۸۸: ۳۳؛ الیویه، ۱۳۷۱: ۱۰۶؛ دوروششوار، ۱۳۷۸: ۴۷). دولت نوپای قاجار میراث‌دار این خرابی‌ها و ویرانی‌ها گردید و اقدامات عمرانی گسترده‌ای در راستای ترمیم و تعمیر این خرابی‌ها و ویرانی‌ها صورت گرفت.

پرسش‌های پژوهش: پژوهش حاضر درصدد است تا به این پرسش پاسخ دهد که سیاست‌های عمرانی این دوره از حکومت قاجار بیش از همه تحت تأثیر چه عواملی قرار داشته و عوامل زمینه‌ساز تحولات و تغییراتی که در راهبردهای حکام نیمه نخست عصر قاجار در زمینه سیاست‌های عمرانی به وجود آمد را مورد بررسی قرار دهد.

روش پژوهش: لازم به ذکر است که با توجه به انعکاس کم‌رنگ اقدامات عمرانی و احداث آثار معماری در منابع نیمه اول عصر قاجار که در متن پژوهش نیز به آن اشاره شده است، بررسی نوع و کمیت آثار معماری احداث شده در این دوره با تکیه بر اطلاعاتی که براساس شواهد معماری و باستان‌شناسی یافت می‌شود از اهمیت بیشتری در پاسخ به پرسش پژوهش برخوردار است. هم‌چنین اگرچه فهرست کردن تمام آثار معماری و اقدامات مرتبط با توسعه شهرهای ایران در این دوران، خود موضوع تحقیقی پردامنه و مطول و مستقل است، اما در مطالعات نگارندگان تلاش شده است تا با توجه به اقدامات حکام نیمه نخست عصر قاجار در تهران و سایر ولایات، دورنمایی از این برنامه جامع حاکمیتی و ویژگی‌های آن ترسیم و ارائه گردد.

پیشینه پژوهش

در بخش مربوط به شهرسازی دوران اسلامی در کتاب سیری در هنر ایران (پوپ و اکرم، ۱۳۸۷) با وجود فعالیت‌های چشمگیر شهرسازی در احداث شهرهای جدید نظیر اقدامات «یوسف‌خان گرجی سپهدار» در سلطان‌آباد (موریه، ۱۳۸۵، ج ۱: ۲۸۸؛ فریزر، ۱۳۶۴: ۷۲؛ چریکف، ۱۳۵۸: ۷۷-۷۶) یا اقدامات عمرانی در شهرهای ایران در نیمه اول دوره قاجار نظیر اقدامات «محمدعلی میرزا دولت‌شاه» در کرمانشاه (گروته، ۱۳۶۹: ۹۲)، «عباس میرزا» در تبریز (بروگش، ۱۳۶۷، ج ۱: ۱۴۳؛ موریه، ۱۳۸۵، ج ۲: ۲۷۰؛ فیودورکورف، ۱۳۷۲: ۱۰۵)، «محمدولی میرزا» در یزد (نائینی، ۱۳۵۳: ۶۲۳-۶۰۶) و مشهد (نوری، ۱۳۸۶: ۲۹۵) و «شیخ‌علی میرزا» در ملایر (خاوری‌شیرازی، ۱۳۸۰، ج ۲: ۹۸۳؛ لایارد، ۱۳۶۷: ۳۸-۳۷؛ سیف‌الدوله، ۱۳۶۴: ۲۷۲) مؤلفین هیچ اشاره‌ای به شهرسازی در این دوران نداشته و این

مبحث را به انتهای دوره صفویه ختم نموده‌اند. «پوپ» هم‌چنین در اثر دیگری به نام معماری ایرانی (پوپ، ۱۳۶۳) درحالی‌که تمامی اعصار معماری ایران را به صورت جداگانه طبقه‌بندی و ویژگی‌های معماری و بناهای شاخص هر دوره را برشمرده، اعتنایی به معماری و شهرسازی عصر قاجار نداشته است؛ وی در کتاب معماری ایران، پیروزی شکل و رنگ نیز نتایج بررسی‌های خود را به دوره صفوی ختم کرده است (پوپ، ۱۳۷۴)؛ «گذار» نیز درحالی‌که مختصری در باب معماری عصر زندیه سخن گفته، اشاره‌چندانی به معماری و شهرسازی عصر قاجار نداشته و تنها به ظهور سلسله قاجاریه و برخی مرمت‌های عصر «فتحعلی‌شاه» در اماکن مذهبی و انحطاط هنر ایران در این عصر (گذار، ۱۳۷۷: ۴۶۶-۴۶۵) اشاره می‌کند. هم‌چنین «هیلن براند» در اثر خود به نام معماری اسلامی در قسمت مربوط به معماری مساجد جامع، از مساجد متعدد بناشده در نیمه اول عصر قاجار یاد نکرده و مدارس ایران را نیز تا انتهای دوره صفوی مورد مطالعه قرار داده است (هیلن براند، ۱۳۸۰: ۲۳۴). از دیدگاه محققینی نظیر «پائولو کونثو» انزواگرایی، بازگشت به سنت و تراکم ساخت اماکن ناهماهنگ و نامتجانس سه خصیصه هنر معماری و شهرسازی در نیمه نخست عصر قاجار است (کونثو، ۱۳۸۴: ۳۶۵)، اما برخلاف محققینی نظیر کونثو که نوعی نظم و برنامه هماهنگ را در معماری و شهرسازی این دوران متصور شده‌اند، محققینی نظیر «اسکارچا» این مجموعه اقدامات را بدون هیچ‌گونه نظم و برنامه مدون حکومتی برشمرده‌اند (اسکارچا، ۱۳۷۶: ۴۳). «گذار» و «سیرو»، در کتاب خود به نام آثار ایران (گذار و همکاران، ۱۳۷۱) هیچ‌یک از بناهای شاخص عصر قاجار را ثبت و بررسی نکرده و در برخی از قسمت‌هایی از کتاب خود به صورت پراکنده به بیان برخی تعمیرات و الحاقات این دوره پرداخته‌اند. سیرو در اثر دیگر خود با عنوان کاروانسراهای ایران به بنای تعداد زیادی بناهای عام‌المنفعه و کاروانسرا در دوره قاجار در ایران و مرمت تعداد وسیعی از ابنیه در عهد قاجار اشاره می‌کند، اگرچه وی کیفیت آثار احداث شده در عصر قاجار را در مقایسه با دوره صفوی نازل می‌داند (سیرو، ۱۳۵۰: ۲۸)؛ «آنتونی هات» در فصل مربوط به «معماری ایران» در کتاب معماری جهان اسلام تنها به معماری نماهای ورودی در قرون ۱۲ و ۱۳ ه.ق. در عصر زند و قاجار پرداخته است (گروبه و همکاران، ۱۳۷۹: ۲۵۲). عمده پژوهشگران ایرانی نیز در مطالعات خود به صورت گذرا و مختصر به بررسی فنی معماری و شهرسازی نیمه اول دوره قاجار پرداخته و آن را در امتداد سبک اصفهانی و دوره دوم این سبک قلمداد کرده‌اند (ن. ک. به: پاکزاد، ۱۳۹۰؛ سلطان‌زاده، ۱۳۹۰؛ کیانی: ۱۳۸۷؛ حشمتی و دولت‌آبادی، ۱۳۹۹). با این حال در طی دهه گذشته میزان توجه محققان به بررسی سیاست‌های عمرانی، معماری و شهرسازی نیمه اول عصر قاجار افزایش یافته است که از بین این مطالعات و تحقیقات می‌توان به مقاله «تالین گریگور» در بخش مربوط به هنر و معماری عصر پساصفوی و عصر قاجار در کتاب راهنمای هنر و معماری اسلامی (Grigor, 2017: 1082-1101) و هم‌چنین مقاله «مارکوس ریتر» در باب ارزیابی هنر و معماری نیمه اول قاجار (ریتر، ۱۳۸۷: ۴۹-۴۵) اشاره کرد. یکی از نکات مهمی که ریتر در بررسی هنر و معماری قاجار به آن اشاره کرده این است که از نظر وی معماری و هنر عصر قاجار به صورت یکپارچه و خطی و بدون مطالعه جهش‌های تکاملی درون آن مورد مطالعه قرار گرفته است؛ وی هم‌چنین به نکته مهم دیگری اشاره می‌کند و معتقد است که طبقه روشن‌فکر طرف‌دار روند نوسازی و توسعه در کشورهای اسلامی، با چنین داوری‌هایی در باب انحطاط هنر عصر پیشین و توصیف آن به عنوان هنر منسوخ و منحط، برای خود نوعی وجه تمایز و تشخیص به عنوان مدرن و ضد ارتجاع به دست آورد (همان: ۴۴).

الگوهای انعکاس احداث آثار معماری و سیاست‌های عمرانی در منابع نیمه اول عصر قاجار
مطالعات معماری و باستان‌شناسی و بررسی اطلاعات مربوط به ابنیه و آثار معماری احداث شده

در نیمه نخست عصر قاجار، نقش مهمی در بازسازی اقدامات عمرانی حکمرانان عصر قاجار در نواحی مختلف سرزمین ایران ایفا می‌کنند؛ از آن رو که بسیاری از اقدامات عمرانی و فعالیت‌ها مربوط به توسعه شهرها و مرمت‌های ابنیه و مکان‌های مذهبی در منابع تاریخی این دوره ذکر نشده و موضوع اقدامات عمرانی به‌استثناء مورخانی چون «علیقلی میرزا اعتضادالسلطنه» که در اکسیرالتواریخ اقدامات عمرانی عصر فتحعلی‌شاه قاجار را با تفصیل بیشتری شرح داده است (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۷۳-۶۹)، چندان موردتوجه مورخان این عهد نبوده است. هم‌چنین مورخان این دوره در انعکاس اقدامات عمرانی، عمدتاً به گزارش اقدامات حکام قاجار در ابنیه مذهبی و احداث ابنیه تشریفاتی پرداخته‌اند و به‌نوعی می‌توان گفت که رویکرد غالب عصر فتحعلی‌شاه قاجار در ساخت ابنیه مذهبی و تشریفاتی در آثار مورخان این دوره نیز منعکس شده است. در منابع مربوط به عصر فتحعلی‌شاه قاجار اگرچه به دستورات مستقیم شاه قاجار در احداث رباط‌ها و کاروانسراهایی در مناطقی نظیر مازندران و خراسان اشاره شده است (سپهر، ۱۳۷۷، ج ۱: ۱۰۹؛ سیف‌الدوله، ۱۳۶۴: ۲۸۱)، با این حال عمده گزارش‌های مورخان این دوره مربوط به احداث بناهای تشریفاتی و مرمت‌های ابنیه مذهبی بوده و کمتر به اقدامات عام‌المنفعه در این عصر توجه شده است؛ به‌عنوان مثال، «خاوری شیرازی» در تاریخ ذوالقرنین هنگامی که به اقدامات عمرانی ابتدای سلطنت فتحعلی‌شاه در عتبات عالیات و شهرهای قم و شیراز و هم‌چنین بنای عماراتی نظیر قصر قاجار در ری و تخت قاجار در شیراز اشاره می‌کند ذکر سایر «آن نذورات و صدقات و ایراد اوضاع ابنیه و عمارات» را «مناسب سیاق تاریخ» نمی‌داند (خاوری شیرازی، ۱۳۸۰: ۱۰۱)، مؤلف اشرف التواریخ ذکر «آثار خیر» عصر فتحعلی‌شاه قاجار را نیازمند «دفتری علی‌حده» بیان کرده است (نوری، ۱۳۸۶: ۳۴۶)، «جهانگیرمیرزا» نیز در تاریخ نو که وقایع بین سال‌های ۱۲۴۰ تا ۱۲۶۷ هـ.ق. را منعکس کرده، اقدامات عمرانی عصر «عباس میرزا» در ولایت آذربایجان را تنها در چند سطر خلاصه کرده است (جهانگیرمیرزا، ۱۳۸۴: ۱۹۱-۱۹۰)؛ هم‌چنین «اعتضادالسلطنه» در انعکاس اقدامات عمرانی عصر فتحعلی‌شاه قاجار پس از ذکر اقدامات متعدد وی در ابنیه مذهبی و ساخت مساجد در: تهران، قزوین، سمنان، کاشان، یزد، کرمان، شیراز و تبریز، به ساخت بناهای تشریفاتی و قصرها و ایجاد نقش برجسته‌های سلطنتی در دامنه‌های جنوبی البرز پرداخته است (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۷۳-۷۱)؛ «مفتون دنبلی» نیز در الگویی مشابه همانند خاوری شیرازی، اعتضادالسلطنه و جهانگیرمیرزا، ابتدا به اقدامات فتحعلی‌شاه در اماکن مذهبی اشاره کرده و سپس به ساخت بناهای تشریفاتی در شهر تهران نظیر قصر قاجار پرداخته است (دنبلی، ۱۳۸۳: ۱۰۱). اعتمادالسلطنه نیز در ذکر اقدامات عمرانی عصر فتحعلی‌شاه تنها به اقدامات وی در ابنیه مذهبی اشاره می‌کند (اعتمادالسلطنه، ۱۳۶۳، ج ۳: ۱۶۲۱)؛ درحالی‌که شخص وی در المآثر و الآثار به‌صورت بسیار مفصل به اقدامات عمرانی و عام‌المنفعه چهل سال اول سلطنت ناصرالدین‌شاه اشاره کرده است (اعتمادالسلطنه، ۱۳۶۲، ج ۱: ۶۲-۱۲۴). اقدامات عمرانی عام‌المنفعه عصر ناصرالدین‌شاه قاجار در خاطرات ظهیرالدوله نیز به‌صورت مفصل منعکس شده است (ظهیرالدوله، ۱۳۶۷: ۲۱-۲۰) که این امر نشانه تحولی در نگرش تاریخ‌نگاران نیمه دوم عصر قاجار در باب انعکاس اقدامات عمرانی است. به‌طورکلی انعکاس اقدامات عمرانی و احداث ابنیه عام‌المنفعه در منابع مربوط به عصر فتحعلی‌شاه و در تواریخ مربوط به عصر وی چندان برجسته نیست. این درحالی است که در منابع نگاشته‌شده در انتهای قرن ۱۳ هـ.ق.، نظیر سفرنامه سیف‌الدوله به اقدامات عمرانی عصر فتحعلی‌شاه قاجار به‌صورت مفصل‌تری اشاره شده است که بیانگر اهمیت یافتن موضوع اقدامات عمرانی در نوشته‌های نیمه دوم عصر قاجار است. لازم به ذکر است که نحوه انعکاس اقدامات عمرانی و ساخت آثار معماری، در منابع تاریخی مربوط به نیمه اول عصر قاجار در ادامه سنت مورخان دوران اسلامی نوعی مواجهه شخص‌محور است که در آن انعکاس اقدامات عمرانی

و ساخت ابنیه در جهت تأکید بر منزلت و جایگاه سیاسی افراد بوده است و آثار معماری به صورت مستقل چندان مورد توجه قرار نگرفته‌اند، چنان‌که با مقایسه منابع تاریخی مربوط به نیمه اول عصر قاجار و منابع اصلی مربوط به دوره سلجوقی به عنوان یکی از دوره‌های درخشان و پرکار تاریخ هنر و معماری ایران نیز این شباهت در رویکرد مشاهده می‌شود؛ به عنوان مثال، مورخانی نظیر «راوندی» در «راحة الصدور»، «بنداری اصفهانی» در زبدة النصره و «ظهیری نیشابوری» در سلجوق نامه اقدامات عمرانی گسترده و ابنیه متعدد احداث شده در عصر سلطنت «ملکشاه سلجوقی» را تنها در چند سطر برشمردند (راوندی، ۱۳۳۳: ۹۸؛ بنداری، ۱۳۵۶: ۷۹-۷۸؛ ظهیری نیشابوری، ۱۳۹۰: ۱۰) و روایت مورخان از اقدامات عمرانی نیمه نخست عصر قاجار از لحاظ اختصار و اشاره به کلیات و قرار گرفتن آثار معماری در سایه وقایع سیاسی، شباهت کاملی به نوع روایت مورخان قرون میانی اسلامی دارد. لازم به ذکر است که در تواریخ محلی مربوط به دوره قاجار اطلاعات نسبتاً بیشتری مربوط به اقدامات عمرانی حکام نیمه نخست عصر قاجار وجود دارد که از آن جمله می‌توان به جامع جعفری اثر «محمدجعفر بن محمدحسین نائینی» اشاره کرد که برخی از اقدامات عمرانی حکام یزد نظیر «محمودلی میرزا» و «محمدزمان خان» در این اثر ثبت شده است (نائینی، ۱۳۵۳: ۵۵۶، ۶۰۶). چنین رویکردی دائر بر انعکاس مفصل‌تر اقدامات عمرانی و احداث ابنیه عیناً در تواریخ شهری و محلی دوره سلجوقی نیز نظیر تاریخ بیهق «علی بن زید بیهقی»، السیاق لتاریخ نیشابور «عبدالغافر فارسی» و هم‌چنین بدایع الزمان «ابوحامد کرمانی» نیز دیده می‌شود که بیانگر سنتی دیرپا در نحوه انعکاس آثار معماری و اقدامات عمرانی در منابع مکتوب دوران اسلامی است (ن.ک. به: ابوحامد کرمانی، ۱۳۲۶: ۴-۳؛ عبدالغافر فارسی، ۱۴۰۳: ۳۲۸؛ بیهقی، ۱۳۶۱: ۵۳).

اقدامات و سیاست‌های عمرانی در عصر آقامحمدخان قاجار

اگرچه اطلاعات چندانی از اقدامات عمرانی دوران حاکمیت آقامحمدخان (۱۲۱۱-۱۱۹۳ ه.ق.) در دست نیست، با این حال می‌دانیم که وی در مدت کوتاه حکومت خود و قبل از آن نیز ابنیه مختلفی را عمدتاً در تهران و مازندران بنا کرده که از آن جمله می‌توان به کاخ‌ها و باغ‌هایی در استرآباد، ساری و تهران اشاره نمود (همبلی، ۱۳۹۳: ۵۶۳). نخستین شاه قاجار بسیار به ولایت مازندران علاقه‌مند بود و چندین قصر در این ولایت احداث کرده بود (ساروی، ۱۳۷۱: ۱۱۰). شهر ساری از شهرهای مورد توجه وی بود و به دستور او آثاری در این شهر ساخته شده بود که از آن‌ها می‌توان به «میدان و دیوانخانه آقامحمدشاه قاجار» و «ارگ اندرونی آقامحمدشاهی» اشاره کرد؛ هم‌چنین استحکامات و حصار دفاعی شهر ساری و قلعه شهر به دستور وی ساخته شد (مکنزی، ۱۳۵۹: ۱۲۴). به‌طور کلی در عصر سلطنت آقامحمدخان قاجار و با توجه به شرایط سیاسی و کشمکش‌های نظامی عصر وی و نیاز به تثبیت حاکمیت قاجار ساخت بناهای با کارکرد دفاعی و نظامی مورد توجه قرار گرفت که از جمله آن‌ها می‌توان به «قلعه آقامحمدخانی» در باغ تخت شیراز (اسلامی، ۱۳۵۰: ۶۸) و ساخت استحکامات شهر ساری (ملکونوف، ۱۳۶۳: ۱۵۱) اشاره کرد.

شاه قاجار پس از تاج‌گذاری و انتخاب شهر تهران به عنوان پایتخت، در راستای اهمیت بخشیدن به تهران و تحت الشعاع قرار گرفتن پایتخت‌های دیرین صفویه و زندیه و کاستن از اهمیت آن‌ها، دستور تخریب حصار و برج و باروی شهرهای شیراز و اصفهان و کرمان را صادر کرد (هدایت، ۱۳۸۰، ج ۱۰: ۸۱۹۳؛ دآلمانی، ۱۳۳۵: ۵۴) و دستور ساخت برخی بناهای تشریفاتی در شهر تهران، از جمله یک عمارت کلاه‌فرنگی در باغ گلستان را صادر کرد (موریه، ۱۳۸۵، ج ۱: ۲۴۸) تعدادی کاروانسرا نیز به دستور وی در این دوره در شهر تهران (الیویه، ۱۳۷۱: ۶۸) و در منازل واقع در راه‌های منتهی به تهران نظیر کاروانسرای پل دلاک (نائینی، ۱۳۶۶: ۹۴) ساخته شد. حصار و ارگ شهر تهران نیز به دستور وی در مدت چهار ماه مرمت و خندقی عمیق به دور شهر تهران ایجاد شد (سیف‌الدوله،

تصویر ۱: قلعه آقامحمدخانی احداث شده در باغ تخت شیراز از نمای جنوب غربی (اسلامی، ۱۳۵۰: ۵۹).

Fig. 1: Agha Mohammad Khani Castle in Bagh-e Takht in Shiraz from southwestern perspective (Eslami, 1971: 59).

نزدیکان شاه قاجار نیز در ناحیه گرگان و استرآباد در این دوران دست به ساخت بناهای مذهبی و عام‌المنفعه زدند. «رایینو» از مسجدی یاد می‌کند که در سال ۱۲۱۱ ه.ق. در استرآباد توسط «امامقلی خان قاجار بن اشده» بود (رایینو، ۱۳۴۲: ۴۵). شهر استرآباد به این دلیل که زادگاه آقامحمدخان بود مورد توجه خاص وی قرار داشت و وی پس از به قدرت رسیدن اقداماتی چون ساخت کاخ، تعمیر دیوارها و دروازه‌های شهر و پاک‌سازی خندق‌ها و نهرها را در این شهر انجام داد (همبلی، ۱۳۹۳: ۵۷۳). عمارتی به نام «دیوانخانه» در استرآباد نیز از بناهایی است که به دستور وی احداث شده است (ظل السلطان، ۱۳۶۸، ج ۱: ۸۵). «بوهلر» نیز از عمارتی به نام «عمارت سلطانی استرآباد» یاد می‌کند که به دستور آقامحمدخان قاجار بنا شده بود (بوهلر، ۱۳۵۷: ۵۱). مرمت پل‌ها و جاده‌ها که نقش مهمی در افزایش سرعت لشکرکشی‌ها و تسهیل جابه‌جایی‌های نظامی داشت نیز از اقدامات مورد توجه وی بود که در این زمینه می‌توان به پل‌هایی که به دستور وی بر رودخانه قزل‌اوزن (موریه، ۱۳۸۵، ج ۱: ۲۹۵) و بر رودخانه تجن در حوالی ساری (اعتضاد السلطنه، ۱۳۶۳، ج ۳: ۱۴۰۵؛ مکنزی، ۱۳۵۹: ۱۲۹) ساخته شد و تعمیر پل خداآفرین (اعتضاد السلطنه، ۱۳۷۰: ۴۷) اشاره کرد. با توجه به مجموعه شواهد به جای مانده از عصر آقامحمدخان می‌توان گفت که ساخت بناهای عام‌المنفعه، تجاری، دفاعی-نظامی و بناهای حکومتی نظیر دیوانخانه‌ها از اهمیت بیشتری در عصر وی در مقایسه با احداث و نوسازی اماکن مذهبی برخوردار بوده است. سیاستی که با توجه به شواهد معماری، در عصر فتحعلی‌شاه به نوعی دیگر دنبال شد و ساخت و مرمت اماکن مذهبی و تشریفاتی در اولویت قرار گرفت. با این حال با توجه به گزارش‌ها نمونه‌هایی اندک از اقدامات وی در بناهای مذهبی بنا در دست است؛ به عنوان مثال، «میرزا محمد حسین فراهانی» احداث مسجد سلطانی قزوین را به دستور وی می‌داند (فراهانی، ۱۳۶۲: ۲۱) که ساخت آن در عصر فتحعلی‌شاه قاجار به اتمام رسید. به برخی دیگر از اقدامات وی در مرمت ابنیه مذهبی مشهد و عتبات عالیات نیز در منابع عصر قاجار اشاره شده است (اعتضاد السلطنه، ۱۳۷۰: ۲۷؛ صدیق‌الممالک، ۱۳۶۶: ۵۲).

اقدامات و سیاست‌های عمرانی در عصر سلطنت فتحعلی‌شاه قاجار

اقدامات عمرانی عصر قاجار با به تخت نشستن فتحعلی‌شاه قاجار و در دوره حکومت وی (۱۲۵۰-۱۲۱۱ ه.ق.) رشدی فزاینده را تجربه کرد. توجه شاه قاجار به این اقدامات عمرانی در حدی بود که به عنوان مثال، وی چندین بار برای نظارت بر روند احداث شهر سلطان‌آباد عراق و ابنیه در حال ساخت آن، از این شهر دیدن کرد (چریکف، ۱۳۵۸: ۷۸). «آگوست بن‌تان» افسر فرانسوی از نامه فتحعلی‌شاه مبنی بر لزوم آموزش فنون جدید معماری و ساخت استحکامات از سوی مستشاران خارجی به معماران ایرانی و ذکر این جمله در نامه فتحعلی‌شاه که «نظر همایون ما به تأسیس و احداث ساختمان‌های جدید و عالی است» خبر می‌دهد (بن‌تان، ۱۳۵۴: ۱۰۳). در این دوره به کمک این افسران خارجی در برخی از شهرهای ایرانی واقع در مرزهای شمال غربی و غربی کشور به دلیل الزامات دفاعی و نظامی، ساخت‌وسازهای گسترده‌ای در حوزه نظامی و دفاعی صورت گرفت که به عنوان مثال، می‌توان به اعزام هیأت فرانسوی به اردبیل و ساخت قلعه شهر اردبیل (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۲۹۱) و استحکامات و حصار شهر خوی (موریه، ۱۳۸۵، ج ۱: ۳۲۸؛ فریزر، ۱۳۶۴: ۳۸؛ ژوبر، ۱۳۲۲: ۸۱) اشاره کرد. جهانگیرمیرزا در بیان اقدامات عصر حکومت عباس‌میرزا در آذربایجان پیش از سایر اقدامات به احداث قلاع نظامی اردبیل، خوی و کردشت توسط وی اشاره کرده است (جهانگیرمیرزا، ۱۳۸۴: ۱۹۰). اعتضادالسلطنه علاوه بر ذکر سه قلعه فوق‌الذکر به ساخت حصار تبریز، ساخت قلعه النجق، تعمیر قلعه ایروان و ساخت قلعه عباس‌آباد اشاره کرده است (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۲۹۳) که این انعکاس پُررنگ ساخت آثار نظامی در متون این دوره، به نوعی بیانگر انعکاس دغدغه‌ها و اولویت‌های عباس‌میرزا در مرزهای شمال غربی به شمار می‌رود؛ در ادامه عوامل تأثیرگذار بر سیاست‌های عمرانی در عصر فتحعلی‌شاه قاجار مورد بررسی قرار گرفته‌اند.

- نمایش شکوه خاقانی و اتحاد دین و دولت، احداث بناهای تشریفاتی و مذهبی در عصر فتحعلی‌شاه قاجار

عصر فتحعلی‌شاه قاجار در عرصه ادبیات، هنر و معماری شاهد نوعی بازگشت به گذشته در راستای احیای سنت شیعی-ایرانی کهن با تقلید از ویژگی‌های فرهنگی عصر صفوی و هم‌چنین حضور پُررنگ عناصر فرهنگی ایران باستان بود. چنان‌که «گریگور» اشاره می‌کند اگرچه معماری و هنر عصر صفوی الگوی آرمانی حکام دوره زندیه و نیمه اول سلطنت فتحعلی‌شاه قاجار به شمار می‌رفت، با این حال شکست ایران از روسیه موجبات شروع مرحله جدیدی در هنر و معماری عصر قاجار و شکل‌گیری نوعی از زیبایی‌شناسی هنری گردید که هدف آن احیای عظمت آسیب‌دیده سلطنت و کسب شأن و منزلت از طریق احداث بناهای تشریفاتی (Grigor, 2017: 1084) و استفاده پُررنگ از عناصر فرهنگی ایران باستان در تزئینات این بناها و هم‌چنین ایجاد نقش برجسته‌هایی به سبک نقش برجسته‌های ساسانی بود (Grigor, 2007: 562-590)، براساس شواهد باستان‌شناسی نُه نقش برجسته از عصر فتحعلی‌شاه قاجار در دست است که از این تعداد پنج عدد از این نقش برجسته‌ها در ناحیه فارس ایجاد شده‌اند که موضوعات این نقش برجسته‌ها همانند بیشتر نقش برجسته‌های عصر ساسانی موضوع جلوس شاهی، بارعام و شکار است. «جونز» در اثر معماری جهان اسلام از نقش برجسته‌های عصر قاجار به نام نقش برجسته‌های نئوساسانی یاد می‌کند که در آن نئوکلاسیسیسم اروپایی با بقایای سبک شاهی نقش برجسته‌های سنگی ایران در زمان ساسانیان ترکیب شده است (ن. ک. به: گروبه و همکاران، ۱۳۷۹: ۱۷۷).

هم‌چنین مرمت‌هایی که در بناهای مذهبی در این دوره به دستور فتحعلی‌شاه قاجار انجام شد (جدول‌های ۱، ۲، ۳، ۴ و ۵) در حدی است که عصر وی را می‌توان عصر مرمت و نوسازی ابنیه مذهبی و احداث ابنیه بزرگ مقیاس نامید. در این دوره عمده آثار مذهبی شهر تهران مورد مرمت و بازسازی

تصویر ۲: نقش برجسته جلوس فتحعلی شاه قاجار که به نقش برجسته عصر ساسانی طاق بستان اضافه شده است (Grigor, 2007).

Fig. 2: The Relief of Fath-Ali Shah Qajar's Seat, added to the Sassanid-era relief in Taq-e Bostan (Grigor, 2007).

قرار گرفتند و یا بناهای مذهبی جدیدی در این شهر ایجاد شد. با مطالعه آثار معماری احداث شده در نیمه اول عصر قاجار به روشنی می‌توان تعداد پرشمار آثار مذهبی احداث شده و مرمت شده در این عصر را در مقایسه با ابنیه عام‌المنفعه، خدماتی و تجاری دریافت. در جدول ۱، برخی بناهای احداث شده یا مرمت شده در عصر وی در اماکن مذهبی شهر تهران فهرست شده است.

تأکید بر احداث و مرمت بناهای مذهبی و تشریفاتی و ادامه این سیاست، در اقدامات برخی از حکام و وزرای این عهد و بالأخص «محمدحسین خان صدراصفهانی» صدراعظم مشهور فتحعلی شاه نیز کاملاً مشهود و بارز است. اگرچه بخشی از اقدامات گسترده عمرانی وی از قبیل ساخت «رباطات و بقاع خیر و پل‌ها و آب‌انبار و سقاخانه‌ها و مدارس و تکیه‌ها» در منابعی چون صدرالتواریخ هرچند به صورت مختصر منعکس شده است (اعتمادالسلطنه، ۱۳۵۷: ۹۱-۸۹) و به دستور وی بناهای عام‌المنفعه زیادی در ناحیه اصفهان احداث شد، با این حال با توجه به شواهد معماری بخش عمده‌ای از تلاش‌های وی بر احداث و مرمت ابنیه تشریفاتی و مذهبی متمرکز بود. این اقدامات جدای از اقدامات گسترده‌ای بود که وی در اماکن مذهبی عتبات عالیات و شهرهایی نظیر نجف انجام داد. با توجه به گزارش منابع تاریخی و شواهد معماری بناهایی که در جدول ۲، فهرست شده‌اند به دستور شخص وی در اصفهان ایجاد ساخته شده‌اند که عمدتاً شامل بناهای مذهبی هستند.

هم‌چنین علاوه بر بناهای تشریفاتی متعددی نظیر: قصر فخرالدوله (خاوری شیرازی، ۱۳۸۰، ج ۲: ۱۰۱۱)، قصر قاجار (اعتمادالسلطنه، ۱۳۶۳، ج ۳: ۱۴۴۹؛ خورموجی، ۱۳۴۴، ج ۱: ۱۱)، باغ و عمارت نگارستان (جهانگیرمیرزا، ۱۳۸۴: ۲۲۰؛ مستوفی، ۱۳۸۴، ج ۱: ۳۶)، قصر کاوس شمیران (خاوری شیرازی، ۱۳۸۰، ج ۲: ۱۰۴۳) ابنیه کاخ گلستان، عمارت تخت مرمر و عمارت بادگیر که در عصر سلطنت دومین شاه قاجار در شهر تهران احداث شد، سیاست احداث بناهای متعدد مذهبی و تشریفاتی با حمایت و پیگیری فتحعلی شاه قاجار و محمدحسین خان صدراصفهانی و سایر امرای این دوره در ولایت اصفهان نیز پیگیری شد که نمونه‌های آن در جدول ۳، قابل مشاهده است.

جدول ۱: تعدادی از بناهای مذهبی احداث شده یا مرمت شده در عصر سلطنت فتحعلی‌شاه قاجار در ناحیه تهران (نگارندگان، ۱۴۰۰).

Tab. 1: A number of religious buildings constructed or repaired during the reign of Fath-Ali Shah Qajar in Tehran (Authors 2021).

نام بنا	شهر	تاریخ ساخت	توضیحات
بنای مدرسه مروی (مدرسه فخریه)	تهران	۱۲۳۱-۱۲۳۰ ه.ق.	احداث توسط حاج محمدحسین خان ملقب به فخرالدوله
مسجد سیدعزیزالله	تهران	بین سال‌های ۱۲۴۰ تا ۱۲۵۰ ه.ق.	احداث در دوره فتحعلی‌شاه
مسجد شاه	تهران	در سال ۱۲۲۵ ه.ق.، در عصر فتحعلی‌شاه آغاز و در سال ۱۲۴۰ ه.ق. به اتمام رسید	مخارج ساخت مسجد توسط مهدعلیای اول مادر فتحعلی‌شاه قاجار تقبل شد.
امامزاده حسن	تهران	۱۲۱۱-۱۲۵۰ ه.ق.	اصل بنا مربوط به دوره فتحعلی‌شاه قاجار است.
بقعه جوانمرد قصاب	شهرری	۱۲۵۰-۱۲۱۰ ه.ق.	در عصر سلطنت فتحعلی‌شاه ساخته شده است.
بقعه بی‌بی‌زبیده	تهران	۱۲۱۱-۱۲۵۰ ه.ق.	دارای آثاری از دوره فتحعلی‌شاه است.
مسجد جامع شهرری	شهرری	۱۲۴۳ ه.ق.	دوره سلطنت فتحعلی‌شاه توسط سرتیپ محمدیوسف خان نوری مرمت شده است.
امامزاده قاسم شمیران	تهران	۱۲۲۴ ه.ق.	در دوره فتحعلی‌شاه قاجار نیز در سال ۱۲۲۴ ه.ق. توسعه داده شده است.
امامزاده صالح تجریش	تهران	۱۲۱۰ ه.ق.	مرمت آن بین سال‌های ۱۲۱۰ ه.ق. الی ۱۲۲۰ ه.ق. توسط هلاکومیرزا فرزند فتحعلی‌شاه انجام شده است.
امامزاده معصوم	تهران	۱۲۴۰ ه.ق.	در دوره حکومت فتحعلی‌شاه با نظارت آغامرضی قلی خواجه مرمت شده است.
ایوان قاجاری امامزاده جعفر ورامین	ورامین	۱۲۲۷ ه.ق.	در دوره فتحعلی‌شاه در سال ۱۲۲۷ ه.ق. یک ایوان به آن اضافه شده است.
مرمت آرامگاه امامزاده زید	تهران	۱۲۴۵ ه.ق.	با توجه به کتیبه گنبد بنا مرمت آن در سال ۱۲۴۵ ه.ق. به دستور آصف‌الدوله انجام شده است.
ساخت ضریح جدید و انجام اقدامات عمرانی در حرم حضرت عبدالعظیم <small>علیه السلام</small>	شهرری	۱۲۲۰-۱۲۵۰ ه.ق.	تعمیر حرم‌های سایر امامزادگان مدفون در حرم حضرت عبدالعظیم نیز در این عصر انجام شد.
تعمیر مسجد جامع تهران	تهران	۱۲۳۰-۱۲۴۰ ه.ق.	گنبد مسجد جامع نیز طی این تعمیرات تزئین گردید.
ساخت مسجد صدر	تهران	احتمالاً بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق.	به امر میرزا شفیق مازندرانی صدراعظم فتحعلی‌شاه
بقعه امامزاده سیدولی	تهران	حدفاصل سال‌های ۱۲۴۰ تا ۱۲۵۰ ه.ق.	بنای جدیدی به جای بنایی از دوره‌های گذشته در این مکان ساخته شد.

جدول ۲: برخی از بناهای احداث شده و مرمت شده به دستور محمدحسینخان صدراصفهانی در شهر اصفهان (نگارندگان، ۱۴۰۰).

Tab. 2: Some of the buildings constructed and reconstructed at the command of Mohammad Hossein Khan Sadr Isfahani in Isfahan (Authors, 2021).

نام بنا	تاریخ ساخت یا مرمت
مدرسه صدر بازار اصفهان	بین سال‌های ۱۲۱۷ تا ۱۲۲۲ ه.ق.
آرامگاه واله اصفهانی	۱۲۲۹ ه.ق.
مدرسه پاقلعه	۱۲۱۷ ه.ق.
درب ورودی مسجد جامع اصفهان	۱۲۱۸ ه.ق.
مرمت مدرسه ملاعبدالله از مدارس عصر صفوی	بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق.
مدرسه فتح‌آباد	بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق.
بازار مجاور مسجد جامع اصفهان	۱۲۱۸ ه.ق.
مرمت بازار طوقچی	۱۲۱۸ ه.ق.
مرمت بنای امامزاده اسماعیل اصفهان	در عصر فتح‌تعلی‌شاه به تاریخ ۱۲۲۹ ه.ق.
مرمت گنبد امامزاده هارون ولایت اصفهان	بین سال‌های ۱۲۱۵ تا ۱۲۳۰ ه.ق.

جدول ۳: آثار مذهبی و تشریفاتی احداث شده و مرمت شده در عصر سلطنت فتح‌تعلی‌شاه در ولایت اصفهان (نگارندگان، ۱۴۰۰).

Tab. 3: Religious and ceremonial works constructed and reconstructed during the reign of Fath-Ali Shah in Isfahan (Authors, 2021).

نام بنا	تاریخ ساخت و مرمت	امرکننده ساخت
آثار و کتیبه‌های قاجاری مسجد شاه اصفهان	عصر فتح‌تعلی‌شاه و محمدشاه قاجار (۱۲۶۴-۱۲۱۱ ه.ق.)	به دستور فتح‌تعلی‌شاه و محمدشاه قاجار
مرمت و توسعه مسجد سلجوقی گلپایگان	۱۲۱۱-۱۲۵۰ ه.ق.	با حمایت مالی فتح‌تعلی‌شاه قاجار
ساخت تکیه مادر شاهزاده در تخت فولاد اصفهان	نامشخص	مریم بیگم همسر فتح‌تعلی‌شاه
مرمت بنای مقبره ابولولو در کاشان	۱۲۱۵-۱۲۳۰ ه.ق.	حسینقلی‌خان برادر فتح‌تعلی‌شاه قاجار
مرمت بنای مشهد اردهال	۱۲۱۰-۱۲۲۰ ه.ق.	آسیه خانم عزالدین‌لو مادرشاه (مهدعلی‌ای اول)
مرمت بقعه هارون ولایت اصفهان	۱۲۴۰-۱۲۵۰ ه.ق.	به دستور شاهزاده سلطان محمدمیرزای قاجار حاکم ولایت اصفهان
توسعه باغ فین و احداث ساختمان موسوم به شترگلوئی فتح‌تعلی‌شاهی	۱۲۲۰-۱۲۳۰ ه.ق.	به دستور فتح‌تعلی‌شاه قاجار
به دو باغ و عمارات متصل به آن در نزدیکی پل و دروازه خواجه	۱۲۲۵-۱۲۱۵ ه.ق.	به دستور محمدحسین‌خان صدراصفهانی
ساخت عمارت صدری در مجاورت چهل‌ستون	احتمالاً بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق.	به دستور محمدحسین‌خان صدراصفهانی
احداث ساختمانی به نام حرم در میان عمارت چهل‌ستون	احتمالاً بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق.	به دستور محمدحسین‌خان صدراصفهانی
ساخت عمارت بهشت‌آیین	احتمالاً بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق.	به دستور محمدحسین‌خان صدراصفهانی

- بازسازی خرابی‌های ناشی از جنگ‌های داخلی بین قاجاریان و جانشینان زندگی

علاوه بر اقدامات مرمتی و نوسازی در اماکن مذهبی، بازسازی خرابی‌های ناشی از جنگ‌های قاجاریان و جانشینان زندگی از اقداماتی بود که در عصر فتحعلی‌شاه تعقیب و دنبال شد. این اقدامات، به‌ویژه در شهرهایی نظیر کرمان و همدان که از محاصره در عصر آقامحمدخان قاجار آسیب‌های فراوان دیده بودند با شدت بیشتری دنبال شد؛ به‌عنوان مثال، قلعه شهر همدان که به‌دستور آقامحمدخان قاجار تخریب شده بود (فلاندن، ۱۳۵۶: ۱۸۰)، مجدداً در عصر فتحعلی‌شاه قاجار بازسازی شد (ناصرالدین‌شاه، ۱۳۷۲: ۲۶). دیوارها و برج و باروهای شهر شیراز نیز که به‌دستور آقامحمدخان ویران شده بودند بعدها در عصر فتحعلی‌شاه به‌دستور «حسینعلی میرزا فرمانفرما» ساخته شد (ابوت، ۱۳۹۶: ۲۳۸)؛ هم‌چنین بررسی بناهای ایجادشده در عصر قاجار در شهرهایی نظیر کرمان، صحت نوشته‌های برخی از سیاحان خارجی در این دوره را با چالش مواجه می‌کند؛ به‌عنوان مثال، اگرچه به نوشته «دوروششوار»، فتحعلی‌شاه به‌دلیل ترس از کینه‌جویی اهالی کرمان و شورش مجدد آن‌ها، مایل به آبادی شهر کرمان نبود (دوروششوار، ۱۳۷۸: ۳۳-۳۲)، با این حال بررسی بناهای پرتعداد احداث شده در عصر فتحعلی‌شاه در شهر کرمان که عمده آن‌ها توسط «ابراهیم خان ظهیرالدوله» حاکم کرمان احداث شده است، پذیرفتن ادعای وی را دشوار می‌سازد.

- تأثیر عنصر نذر و اعتقادات مذهبی شخصی در اقدامات عمرانی نیمه اول عصر قاجار

موضوع نذر و اعتقادات مذهبی شخصی، از دیگر عوامل تأثیرگذار بر اقدامات حکام نیمه نخست عصر قاجار در ساخت بناهای یادمانی و مرمت و نوسازی ابنیه بوده است؛ به‌عنوان مثال، فتحعلی‌شاه پس از پیروزی بر مدعیان سلطنت، به سال ۱۲۱۴ هـ.ق، بنای امامزاده ابوالحسن را در روستای مسکین‌آباد از توابع قزوین که بر سر راه تهران به قزوین واقع بود به شکرانه این پیروزی ساخت (ورجاوند، ۱۳۴۹: ۱۱)؛ هم‌چنین مورخان این دوره به نذر فتحعلی‌شاه مبنی بر هزینه کردن صد هزار تومان وجه نقد در حرم حضرت معصومه علیها السلام اشاره می‌کنند (جهانگیرمیرزا، ۱۳۸۴: ۲۱۸؛ خاوری شیرازی، ۱۳۸۰: ۱۰۰). به نوشته «موریه» و «فلاندن»، شاه قاجار در هنگامه جنگ‌های داخلی پس از قتل آقامحمدخان سوگند یاد کرده بود که چنان‌چه بر تخت پادشاهی بنشیند، بناهای بسیاری در شهر قم خواهد ساخت و ساخت مدرسه فیضیه قم را نیز به سوگند و نذر شخصی شاه مربوط دانسته‌اند (فلاندن، ۱۳۵۶: ۱۲۳؛ موریه، ۱۳۸۵، ج ۱: ۲۲۰). از دیگر اقداماتی که در دهه اول سلطنت فتحعلی‌شاه به‌دستور وی در بقاع مذهبی انجام شد تکمیل بنای بقعه ملاحسن کاشی در شهر سلطانیه (دوکوتزبونه، ۱۳۶۵: ۲۷۴) و ساخت صحن جدید یا صحن نو (بییت، ۱۳۶۵: ۲۹۶) و ایوان طلا در حرم رضوی بود (امین‌لشکر، ۱۳۷۴: ۱۴۳). تعمیر اماکن به‌واسطه نذر در این عصر تنها منحصر به مرمت ابنیه مذهبی نبود چنان‌چه اعتمادالسلطنه از نذر شخصی «محمدحسین خان صدراصفهانی» در تعمیر پل خواجه‌یاد می‌کند (اعتمادالسلطنه، ۱۳۵۷: ۷۳)؛ هم‌چنین عنصر نذر، نقش مهمی در اقدامات عمرانی انجام‌شده توسط بانوان عصر قاجار داشته است. در منابع این عصر به برخی از شاهدگان زن قاجار و فرزندان فتحعلی‌شاه که به‌واسطه نذورات شخصی، توجه زیادی به امور خیریه و عام‌المنفعه داشته‌اند، اشاره شده است؛ به‌عنوان مثال، خاوری شیرازی از شاهداده «فخرجهان خانم» ملقب به «فخرالدوله» یاد می‌کند که «در تعمیر عمارت عالیه و ترتیب خیرات جاریه شوقش بسیار» بود و اقداماتی در روستاهای اطراف تهران انجام داده بود (خاوری شیرازی، ۱۳۸۰، ج ۲: ۱۰۰). خاوری شیرازی هم‌چنین از همسر فتحعلی‌شاه، «آغابیگم» ملقب به «آغاباجی» دختر «ابراهیم خلیل خان جوانشیر» حاکم قراباغ یاد می‌کند که اقدامات عمرانی متعددی در شهر قم انجام داده بود، و در سال ۱۲۴۸ هـ.ق، هنگام درگذشت مؤلف تاریخ ذوالقرنین در قصیده‌ای^۱ در مدح وی به برخی از اقدامات عمرانی وی در شهر قم از قبیل ساخت مسجد و مدرسه، بازار و رباط

و حمام اشاره کرده است (همان: ۱۰۴۳). در عصر محمدشاه قاجار نیز «مهدعلیا» همسر محمدشاه قاجار یکی از افرادی بود که اهتمام و علاقه زیادی به انجام این‌گونه امور خیر و ساخت و بنای ابنیه مذهبی نظیر مسجد و مدرسه داشت و اسناد متعددی از وی در این زمینه در دست است؛ به عنوان مثال، چند سند در مجموعه اسناد مربوط به مهدعلیا به این موضوع و ساخت مسجد و مدرسه مهدعلیا توسط وی و وقف نامه مربوط به این بنا اشاره دارد (ن. ک. به: نوایی، ۱۳۸۳: ۳۵-۱۷).

رقابت‌ها و گرایش‌های عمرانی متفاوت شاهزادگان ارشد قاجار و تأثیر آن در سیاست‌های عمرانی عصر فتحعلی‌شاه قاجار

از دیگر عوامل تأثیرگذار بر روند احداث ابنیه و مرمت آثار در نیمه نخست عصر قاجار، می‌توان به موضوع رقابت‌ها و گرایش‌های عمرانی متفاوت شاهزادگان ارشد قاجار اشاره کرد. در این دوره فرزندان و برادران فتحعلی‌شاه که در تمام ولایات ایران حکومت می‌کردند و تمایل داشتند تا به تقلید از الگوی دارالخلافت تهران، نمونه کوچک‌تری را در مرکز ولایت خود احداث کنند، دست به احداث ابنیه مختلف و مرمت بناهای مذهبی زدند. براساس شواهد معماری، مناطقی هم‌چون: آذربایجان، مازندران، فارس، یزد و غرب و جنوب غرب ایران که شاهزادگان ارشد قاجار نظیر: «عباس میرزا»، «محمدقلی میرزا ملک‌آرا»، «حسینعلی میرزا فرمانفرما»، «محمدولی میرزا» و «محمدعلی میرزا دولت‌شاه» در این مناطق حکومت می‌کردند، شاهد بیشترین اقدامات عمرانی و زیربنایی بود و به نظر می‌رسد رقابت‌های این پنج فرزند ارشد فتحعلی‌شاه قاجار که هر پنج‌تن در سال ۱۲۰۳ ه.ق. متولد شده بودند و به کرات در منابع عصر قاجار به آن اشاره شده است (ن. ک. به: رضاقلی میرزا، ۱۳۴۶: ۱۸؛ سپهر، ۱۳۷۷: ج ۱: ۴۳۳؛ خاوری شیرازی، ۱۳۸۰: ج ۲: ۹۱۸) در میزان و روند احداث و مرمت ابنیه نیز منعکس شده باشد. با این حال، با مشاهده آثار معماری و اقدامات زیربنایی انجام‌شده توسط برخی شاهزادگان قاجار نظیر محمدعلی میرزا دولت‌شاه می‌توان به تفاوت اندیشه‌های شاهزادگانی نظیر وی با سایر حکام و شاهزادگان این عصر که به تبعیت از سیاست‌های دربار بر ساخت و مرمت ابنیه مذهبی و بناهای تشریفاتی تأکید داشتند، پی‌برد. از اقداماتی که به‌دستور محمدعلی میرزا دولت‌شاه انجام شد می‌توان از ساخت قلعه کهنه کرمانشاه (کلایس، ۱۳۶۶: ۱۱۱)، ساخت قلعه‌ای در کنار رودخانه قره‌سو (چریکف، ۱۳۵۸: ۱۷۹)، احداث کارخانه تفنگ‌سازی و حصار شهر کرمانشاه (اوبن، ۱۳۶۲: ۳۳۹)، سد میزان شوشتر یا بند شاهزاده بر روی رودخانه گرگر بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۳۰ ه.ق. (نظام‌السلطنه مافی، ۱۳۶۲، ج ۱: ۱۵۲؛ قراگزلو همدانی، ۱۳۸۲: ۴۹؛ راولینسون، ۱۳۶۲: ۹۳)، احداث دیوانخانه و سربازخانه در شهر خرم‌آباد (ظل‌السلطان، ۱۳۶۸، ج ۲: ۶۰۷)، ساخت کاروانسرا در گردنه پاتاق کرمانشاه (ناصرالدین‌شاه، ۱۳۷۲: ۷۲)، مرمت یک پل و کاروانسرا در حوالی خانقین (همان: ۸۱) و احداث بازار ملایر در سال ۱۲۳۶ ه.ق. (ملزاده و محمدی، ۱۳۷۹: ۲۳۸) نام‌برد. این درحالی است که با توجه به نوع آثار احداث‌شده یا مرمت‌شده توسط شاهزادگانی نظیر محمدقلی میرزا ملک‌آرا که عمدتاً شامل آثار تشریفاتی و حکومتی نظیر عمارت‌های حکومتی وی در ساری (ناصرالدین‌شاه و اعتمادالسلطنه، ۱۳۸۸: ۹۲)، باغ و کلاه‌فرنگی محمدقلی میرزا در جنوب شهر ساری (میرزاابراهیم، ۱۳۵۵: ۹۵)، باغ و عمارتی در بارفروش (ملکونوف، ۱۳۶۳: ۱۵۵) و تعمیر قصر آقامحمدخان در ساری (مکنزی، ۱۳۵۹: ۱۲۷) است، اولویت‌های شاهزادگانی نظیر وی در احداث آثار و ابنیه را دریافت. علاوه بر این ویژگی‌ها و تمایلات شخصی برخی شاهزادگان قاجار در این عصر مبنی بر عمران و آبادانی حوزه حکومتی خود را می‌توان در راستای افزایش رونق و ثروت دربار محلی آنان دانست؛ به عنوان مثال، اقدامات محمدعلی میرزا دولت‌شاه در عمران و آبادی شهر کرمانشاه و

ساخت بازارها و کاروانسراها و اجاره آن‌ها به بازرگانان وسیله‌ای در جهت افزایش عایدات شخصی وی ارزیابی شده است (همبلی، ۱۳۹۳: ۵۷۵).

- تأثیر و تحلیل عنصر کسب مشروعیت سیاسی در اقدامات عمرانی عصر فتحعلی‌شاه قاجار

نیاز به کسب مشروعیت نقش اساسی در اقدامات عصر فتحعلی‌شاه داشت. قاجارها فاقد مشروعیت صفویان بودند و سلسله تازه تأسیس قاجار نیاز داشت تا با احداث و مرمت بناهای مذهبی وجهه خود را تقویت کند. علاوه بر این، مورخانی نظیر «آوری» معتقدند که بیزاری قاجارها از بقایای مادی عظمت صفویه مانند مساجد و کاخ‌ها باعث شد تا آنان نیز برنامه جامع عمرانی ویژه خود را پایه‌ریزی کنند^۲ (آوری، ۱۳۷۳: ۷۱). با بر تخت نشستن فتحعلی‌شاه، روحانیت شیعه که نقش آنان پس از سقوط صفویان در امور حکومتی کم‌رنگ شده بود، قدرت تازه‌ای یافتند. دامنه نفوذ و قدرت مجتهدین بزرگ شیعی در این عهد تا جایی پیش‌رفت که «شیخ جعفر کاشف‌الغطاء» از مجتهدین بزرگ چهارگانه در این عهد در توقیعات خود فتحعلی‌شاه را «بنده ما که بر بندگی خود اعتراف دارد» می‌نامید (ن. ک. به: حائری، ۱۳۹۹: ۳۳۲)، با تشدید اختلافات بین اصولیون و اخباریون در نیمه دوم قرن ۱۲ هـ. ق. و برتری یافتن اصولیون به رهبری وحید بهبهانی و شاگردان وی «میرزا ابوالقاسم قمی» و «سیدمهدی بحرالعلوم»، نیاز شاه به جلب حمایت علمای اصولی افزایش یافت (الگار، ۱۳۹۶: ۸۳). در همین راستا بود که فتحعلی‌شاه از آغاز حکومت خود با تزئین و تعمیر حرم‌ها و ساختن مساجد بر آن بوده است تا خود را در نزد علما به عنوان حکمرانی متشرع نشان دهد. وی در سال دوم حکومت خود با توجه ویژه به شهر قم دستور انجام اقدامات عمرانی متعددی نظیر توسعه حرم حضرت معصومه علیها السلام، مرمت مسجد امام حسن عسکری علیه السلام و مرمت و احداث دارالشفاء و کاروانسرا و حمام‌ها و بازارها در شهر قم را صادر کرد (سپهر، ۱۳۷۷، ج: ۱۰۶-۱۰۳؛ اعتمادالسلطنه، ۱۳۶۳، ج: ۳؛ ۱۴۴۹؛ اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۷۱). اقدامات وی در شهر قم تا سال‌های پایانی سلطنت وی ادامه داشت و در خلال سفرهای سال‌های پایانی سلطنت خود به شهر قم نیز دستورات متعددی در راستای توسعه حرم حضرت معصومه علیها السلام صادر کرد (جهانگیرمیرزا، ۱۳۸۴: ۲۱۸؛ اعتمادالسلطنه، ۱۳۶۳: ج ۳: ۱۶۱۸). هم‌چنین سنت احداث مدارس و مساجد سلطانی در این عهد از بارزترین اقدامات در سیاست مذهبی قاجاریان به شمار می‌رود. اهمیت این مدارس سلطانی در نزد شاه قاجار به حدی بود که شخص فتحعلی‌شاه در سال ۱۲۲۵ هـ. ق. از روند احداث مدرسه سلطانی کاشان بازدید کرد و با اختصاص موقوفاتی از املاک شخصی خود برای این مدرسه، تولید و ریاست آن را به «حاج ملا احمد نراقی» (از روحانیون بزرگ و ذی نفوذ عصر فتحعلی‌شاه قاجار و نویسنده کتاب معراج‌السعاده) واگذار کرد (نراقی، ۱۳۴۸: ۲۴۷). این سیاست از سوی وزرای شاه نظیر «محمدحسین خان صدراصفهانی» و «میرزا محمدشفیع مازندرانی» نیز ادامه یافت، چنان‌چه میرزا محمدشفیع مازندرانی نیز دو مدرسه به نام «مدرسه صدر» در شهر بارفروش و تهران بنا کرد (اعتمادالسلطنه، ۱۳۵۷: ۴۵). براساس شواهد معماری امامزاده‌ها و مکان‌های مقدس شهر قم در این دوران به‌طور گسترده‌ای مورد مرمت و تعمیر قرار گرفت؛ از جمله این اقدامات می‌توان به تعمیر و مرمت بقاع امامزاده خاک فرج و شاهزاده احمد قم (فیض، ۱۳۵۰، ج ۲: ۲۸۷)، مرمت آرامگاه امامزاده شاهزاده احمد، امامزاده علی حارث قم و بقعه شاهزاده جعفر غریب قم اشاره کرد. (مدرسی طباطبایی، ۱۳۵۵، ج ۲: ۱۶۲-۸۳)؛ در این راستا، اقدامات دیگری نیز در شهر قم در این دوره انجام شد که در جدول ۴، به برخی از آن‌ها اشاره شده است.

هم‌چنین براساس شواهد معماری و اطلاعات موجود در منابع باستان‌شناسی، علاوه بر اقداماتی که در پایتخت و شهرهای مقدس صورت گرفت، کار مرمت و احداث ابنیه مذهبی در سایر ولایات

جدول ۴: تعدادی از اقدامات حکام قاجار در احداث و مرمت ابنیه مذهبی شهر قم (نگارندگان، ۱۴۰۰).

Tab. 4: A number of measures taken by Qajar rulers in construction and reconstruction of religious buildings in Qom (Authors, 2021).

نام بنا	تاریخ احداث یا مرمت	توضیحات
مرمت بقعه علی بن جعفر	بین سال‌های ۱۲۱۰ تا ۱۲۲۰ ه.ق.	اصل بنا مربوط به قرن ۸ ه.ق. است.
مرمت بقعه شاهزاده احمد	۱۲۳۲ ه.ق.	به دستور فتحعلی شاه و با نظارت منوچهر میرزا معتمدالدوله مورد بازسازی قرار گرفت
مرمت ایوان شمالی و شبستان شمالی و شرقی مسجد جامع قم	۱۲۴۶ ه.ق.	به دستور فتحعلی شاه قاجار
مرمت بقعه شاهزاده اسماعیل	۱۲۱۴ ه.ق.	به دستور حسینقلی خان برادر فتحعلی شاه
مرمت مسجد جامع عتیق قم	۱۲۲۰ تا ۱۲۴۵ ه.ق.	
ساخت مدرسه فیضیه قم	۱۲۱۳ ه.ق.	به جای بنایی تخریب شده از دوره صفویه ساخته شد.

نیز در این دوره توسط حکام قاجار با جدیت دنبال شد (جدول ۵). این اقدامات حتی در شهرهای کوچک‌تر که توسط شاهزادگان کم‌اهمیت‌تر و امرای محلی اداره می‌شدند نیز پی‌گرفته شد؛ به‌عنوان مثال، می‌توان به اقدامات «محمدتقی میرزا حسام‌السلطنه» فرزند فتحعلی شاه در شهر بروجرد (ظل‌السلطان، ۱۳۶۸، ۲: ۵۹۰)، اقدامات متعدد «محمود میرزا» فرزند چهاردهم فتحعلی شاه در شهر نهاوند (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۲۰۴) و هم‌چنین حکمرانان طبرس نظیر «میرحسن خان عرب طبرسی» در این شهر و منازل بین راه طبرس و خراسان و یزد (صفاءالسلطنه، ۱۳۶۶: ۳۹) اشاره کرد. انجام اقدامات عمرانی در شهرهای تحت حاکمیت شاهزادگان قاجار، به‌نوعی بیانگر نوعی مشروعیت حکومت آنان بر آن خطه نیز محسوب می‌شد. چنان‌چه در وقایع پس از درگذشت فتحعلی شاه و در نزاع میان دو شاهزاده قاجار «عبدالله میرزا» و «فتح‌الله میرزا شعاع‌السلطنه» بر سر حاکمیت بر شهر زنجان، عبدالله میرزا از رنج‌هایی که در آبادی شهر زنجان و احداث ابنیه در این شهر متحمل شده است (سپهر، ۱۳۷۷، ج ۲: ۶۱۳) به‌عنوان سندی بر مشروعیت حاکمیت خود بر شهر زنجان یاد می‌کند. با توجه به فهرست آثار مرمت‌شده یا ساخته‌شده توسط این حکام می‌توان دریافت که مرمت و احداث ابنیه مذهبی در این عصر در صدر اولویت‌های آنان قرار داشته است؛ به‌عنوان مثال، می‌توان از «ابراهیم خان ظهیرالدوله» حاکم کرمان در عصر فتحعلی شاه نام‌برد که علاوه بر مرمت ابنیه مذهبی متعدد، ابنیه دیگری همانند مدرسه ابراهیم خان در شهر کرمان به تاریخ ۱۲۳۰ ه.ق. احداث کرد (وزیری کرمانی، ۱۳۵۳: ۳۱).

اقدامات و سیاست‌های عمرانی در عصر سلطنت محمدشاه قاجار

براساس شواهد معماری از عصر سلطنت محمدشاه تعداد آثار و ابنیه‌ای که توسط طبقه تجار و علما و مراجع مذهبی احداث شده است، در مقایسه با دوره فتحعلی شاه قاجار به تدریج روی به افزایش گذاشت، که بیانگر فعال شدن بخش مذهبی و تجاری جامعه در امر مربوط به ساخت وساز و فعالیت‌های عمرانی است. به عقیده «ریتر» نیز نیمه اول عصر قاجار دوره اوج ساخت بناهای مذهبی توسط دستگاه شاهی و طبقه حاکمه و هم‌چنین نخبگان شهری است، اما در نیمه دوم قرن نوزدهم میلادی و در انتهای سلطنت محمدشاه، ساخت این‌گونه بناهای مذهبی و عام‌المنفعه

جدول ۵: آثار شاخص مذهبی احداث شده و مرمت شده در عصر سلطنت فتحعلی شاه قاجار در سایر ولایات (نگارندگان، ۱۴۰۰).

Tab. 5: Prominent religious works constructed or reconstructed during the reign of Fath-Ali Shah Qajar in other provinces (Authors, 2021).

نام بنا	شهر	تاریخ ساخت	امرکننده ساخت
حرم احمد بن موسی شاهچراغ <small>علیه السلام</small>	شیراز	اوایل عصر سلطنت فتحعلی شاه قاجار	مرمت به دستور فتحعلی شاه قاجار
مسجد استاد و شاگرد	تبریز	مرمت در سال در سال ۱۲۳۳ ه.ق.	به دستور عباس میرزا ولیعهد
مسجد شاهزاده (شهدا)	تبریز	اصل بنا مربوط به دوره عباس میرزا در اوایل دوره قاجار	در حدود سال ۱۲۶۰ ه.ق.، توسط مهدی قلی میرزا برادر محمدشاه قاجار مرمت شده است
مسجد حاج صفرعلی	تبریز	در عصر فتحعلی شاه قاجار	توسط حاج صفرعلی خوئی بازرگان اهل خوی
مرمت بقعه هارون ولایت	اصفهان	۱۲۳۷ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	شاهزاده سلطان محمد میرزا حاکم اصفهان
مسجد حجت الاسلام	تبریز	بین سال‌های ۱۲۲۵ تا ۱۲۴۰ ه.ق.، در دوره سلطنت فتحعلی شاه قاجار	ساخته شده به دستور ملا محمد ممقانی رئیس فرقه شیخیه ملقب به حجت الاسلام
مسجد تبریزی‌ها	کاشان	در سال ۱۲۱۲ ه.ق.، در اوایل سلطنت فتحعلی شاه قاجار	توسط حاج محمدحسین تبریزی از تجار تبریزی ساکن کاشان
مرمت بقعه مشهد اردهال	کاشان	بین سال‌های ۱۲۲۰ تا ۱۲۵۰ ه.ق.	در دوره فتحعلی شاه به دستور مهدعلیا مادر شاه
مسجد جامع نقشینه	آران و بیدگل	در سال ۱۲۱۵ ه.ق. در عصر سلطنت فتحعلی شاه	نامشخص
مسجد جامع	خور و بیابانک	در سال ۱۲۵۰ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	نوروزعلی خان از حکام خور از توابع نائین
مسجد خواجه	نطنز	۱۲۲۲ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	خواجه قاسم مستوفی حاج سیدمرتضی قصبه‌ای
بقعه براء بن مالک	شوشتر	۱۲۳۰ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	به دستور محمدعلی میرزا دولتشاه فرزند فتحعلی شاه
مسجد جامع (سید)	زنجان	بین سال‌های ۱۲۴۰ تا ۱۲۴۲ ه.ق.	عبدالله میرزا حاکم زنجان فرزند فتحعلی شاه
مسجد امام (شاه) یا سلطانی	سمنان	۱۲۴۲ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	حاج سیدحسن حسینی به دستور فتحعلی شاه قاجار
امامزاده علوی	سمنان	اوایل عصر قاجار	اسماعیل خان سردار برادر ذوالفقارخان سمنانی در دوره فتحعلی شاه
مدرسه آقاباباخان	شیراز	۱۲۴۰ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	محمدحسن خان صدراصفهانی
مسجد سید	بم	بین سال‌های ۱۲۵۰ تا ۱۲۶۴ ه.ق.، در عصر سلطنت محمدشاه قاجار	در زمان حکومت حاجی سیدعلی خان حاکم شهرهای بم و نرماشیر ساخته شده است.
مسجد امامزاده محمد	بسطام	در سال ۱۲۴۲ ه.ق.، در عصر فتحعلی شاه قاجار	به دستور فتحعلی شاه قاجار
مسجد جامع	طیس	در اوایل قرن ۱۳ ه.ق.	میرحسن خان شیبانی حاکم طیس
مسجد جامع	زنجان	در فاصله سال‌های ۱۲۴۰ تا ۱۲۴۲ ه.ق.	توسط حاکم وقت زنجان عبدالله میرزا نواده فتحعلی شاه قاجار بنا شده است.
مسجد جامع	سمنان	اصل بنا مربوط به قرون اولیه اسلامی	در زمان فتحعلی شاه قاجار توسط حاکم سمنان ذوالفقارخان سمنانی تعمیر شده است.
ساخت مسجد و مدرسه سردار	قزوین	۱۲۳۱ ه.ق.	توسط خانبااخان سردار یا محمدحسن خان ایروانی که از طرف شاهزاده علی نقی میرزا تصدی امور حکومتی قزوین را در دست داشت.
ساخت مدرسه خان	قزوین	۱۲۵۰ ه.ق.	احداث توسط مولودری خان
ساخت مدرسه مسعودیه یا شیخ الاسلام	قزوین	بین سال‌های ۱۲۵۰ تا ۱۲۶۴ ه.ق.	توسط میرزا مسعود شیخ الاسلام ساخته شد.
مرمت سردر مسجد جامع کبیر قزوین	قزوین	۱۲۵۲ ه.ق.	مرمت توسط سلطان بدیع‌الزمان میرزا فرزند علی نقی میرزا رکن‌الدوله حاکم قزوین در دوره فرمانروایی محمدشاه

از بخش حکومتی و سلطنتی به حامیان خصوصی و نخبگان شهری واگذار شده است (ریتر، ۱۳۸۷: ۴۹-۴۴)؛ در حالی که با توجه به شواهد معماری موجود ریشه‌های تحولی که ریتر به آن اشاره می‌کند، نه در انتهای سلطنت محمدشاه قاجار، بلکه از آغاز سلطنت وی به وضوح قابل مشاهده است. در واقع، فهرست آثاری که در عصر محمدشاه قاجار توسط طبقه علما و تجار و با سرمایه خصوصی این دو طبقه ساخته شده است، بیانگر افزایش ثروت و ورود گسترده این دو طبقه اجتماعی مهم به موضوع اقدامات عمرانی در مقایسه با عصر سلطنت فتحعلی‌شاه قاجار است. ساخت ابنیه پرتزیئات و پرخرجی نظیر مسجد سید اصفهان توسط روحانیونی چون «حجت‌الاسلام سیدمحمدباقر شفتی» در عصر محمدشاه قاجار، از نمونه‌های این تحول است. با مطالعه آثار معماری موجود، نمونه‌های متعددی از ابنیه‌ای که توسط طبقه تجار و یا علمای این عصر احداث شده، قابل مشاهده است (جدول ۶).

جدول ۶: برخی از نمونه بناهای احداث شده توسط طبقه تجار و روحانیون در عصر سلطنت محمدشاه قاجار ۱۲۵۰-۱۲۶۴ ه.ق. (نگارندگان، ۱۴۰۰).

Tab. 6: Instances of constructions made by merchants and clerics during the reign of Mohammad Shah Qajar (1834-1848), (Authors, 2021).

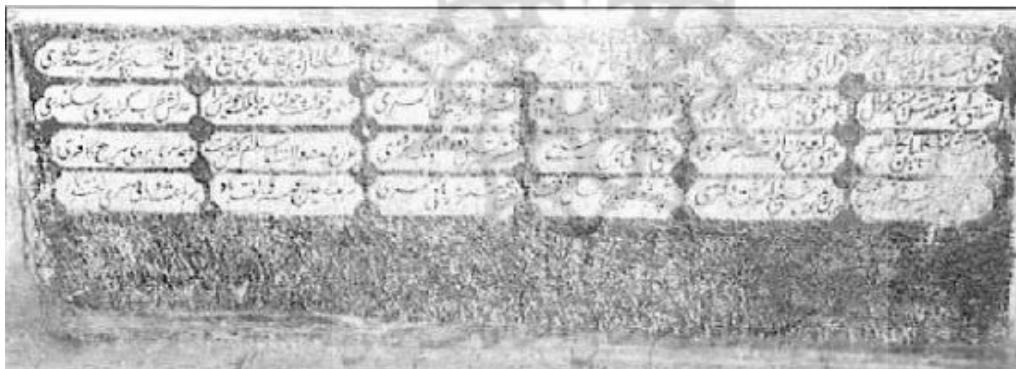
نام بنا	شهر	تاریخ ساخت	سازنده یا مرمت‌گر
مسجد فرخی	جندق نائین	۱۲۵۶ ه.ق.	ساخته شده به دستور حاج سید میرزا جندقی قاضی جندق و بیابانک
بقعه سرفرازا	تهران	آغاز ساخت در عصر سلطنت محمدشاه قاجار	سید زین‌العابدین امامی از خاندان روحانی امامی
مسجد امام جمعه	تبریز	۱۲۵۵ ه.ق.	حاجی صفرعلی بازرگان اهل خوی
مسجد میرزا محمدعلی	آمل	سال ۱۲۵۵ ه.ق.	میرزا محمدعلی نیاکی از علمای مازندران
مسجد و مدرسه صالحیه	قزوین	۱۲۶۲ ه.ق.	روحانی مشهور عصر قاجار حاج ملاصالح برغانی
مدرسه و مسجد ملا	زنجان	۱۲۵۶ ه.ق.	ملا محمدعلی حجت زنجانی معروف به بابی
قلعه ابوالقاسم رشتی	رحمت‌آباد یزد	۱۲۵۵ ه.ق.	توسط حاجی ابوالقاسم خان تاجر اهل رشت ساکن یزد ساخته شده است.
کاروانسرای عقدا	در مسیر یزد به ناحیه عقدا	۱۲۶۲ ه.ق.	توسط حاجی ابوالقاسم خان تاجر اهل رشت ساکن یزد ساخته شده است

علاوه بر این، عصر محمدشاه قاجار (۱۲۶۴-۱۲۵۰ ه.ق.) شاهد تحولی در زمینه دیدگاه حکومت نسبت به مرمت و احداث ابنیه جدید بود؛ در حالی که انعکاس اقدامات عمرانی و احداث ابنیه عام‌المنفعه در منابع مربوط به عصر فتحعلی‌شاه و در تواریخ مربوط به عصر وی چندان برجسته نیست، عمده مورخان عصر قاجار در باب وقایع عصر محمدشاه قاجار به صورتی گسترده‌تر به ذکر اقدامات حکومت قاجار در احداث بناهای عام‌المنفعه و اقدامات عمرانی نظیر حفر قنات و ساخت کاروانسراها پرداخته و در کنار آن به اقدامات عصر وی در اماکن مذهبی و ساخت بناهای تشریفاتی

نیز اشاره کرده‌اند. به نوشته مؤلف اکسیرالتواریخ در این دوره «ایران از جریان قنوات و انه‌هار و بنای قری در هر شهر و دیار چنان آباد گردید که عقل دوربین از تعریف و توصیف آن به عجز و قصور خویش معرفت است؛ هم‌چنین بناهای امنای دولت و امرای مملکت چندان است که اوهام حساب و افهام کتاب از احصای آن عاجز آیند» (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۴۱۰). هم‌چنین در این دوره به دلیل علاقه وی و وزیرش «حاج میرزا آقاسی» به تصوف و عرفان، بسیاری از آرامگاه‌های مربوط به عرفا و متصوفه در این دوره یا مرمت شدند و یا بناهای جدیدی بر مزار آنان برپا شد؛ از جمله اقدامات عصر وی می‌توان به ساخت گنبد مشتاقیه بر مزار «مشتاق‌علیشاه» عارف معروف اوایل دوره قاجار در شهر کرمان و هم‌چنین ساخت عمارات مختلف توسط «فضل‌علی خان قره‌باغی» (حاکم کرمان بین سال‌های ۱۲۵۳ تا ۱۲۵۷ ه.ق.) بر مزار «شیخ نعمت‌الله‌ولی» در ماهان کرمان اشاره کرد (فرمانفرما، ۱۳۸۰: ۴۸). به دستور محمدشاه قاجار در شهر نائین برای یکی از مشایخ عرفان به نام «پیر عبدالوهاب» (م. ۱۲۱۲ ه.ق.) مقبره‌ای ساختند و مقبره‌ای دیگر نیز در شهر نائین در سال ۱۲۵۰ ه.ق. بر سر مزار «حاج شیخ محمدحسن» از عرفا و مشایخ معروف این شهر (م. ۱۲۴۷ ه.ق.) احداث شد (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۴۱۰؛ سلطان‌زاده، ۱۳۷۴: ۱۸۳-۱۸۲؛ صارمی‌نائینی، ۱۳۷۷: ۲۵۳-۱۹۸)؛ هم‌چنین وی همانند فتح‌علی‌شاه قاجار از تعمیر و مرمت بقاع مذهبی در عتبات عالیات غافل نشد و از ابتدای سلطنت خود به انجام اقدامات مرمتی در عتبات پرداخت. وی در سال ۱۲۵۲ ه.ق. «میرزا حسن طبیب‌رشتی» را برای تذهیب و تعمیر حرم‌های کاظمین به عراق فرستاد (اعتضادالسلطنه، ۱۳۶۳، ج ۳: ۱۶۳۷)، با این حال به نظر می‌رسد که مرمت‌ها و ایجاد بناهای مذهبی در دوره پایانی سلطنت محمدشاه شتاب بیشتری به خود گرفته است. به نوشته اعتضادالسلطنه، توجه و تمرکز محمدشاه قاجار در سال‌های اولیه سلطنت بر تقویت بنیه نظامی کشور موجب شد که وی در سال‌های اولیه سلطنت چندان به بنا و احداث ابنیه و قصور و قری و قصبات نپردازد (اعتضادالسلطنه، ۱۳۷۰: ۴۱۰)، اما با فراغت از مسائل جنگ هرات و آرامش نسبی کشور پس از سرکوب شورش‌های داخلی، انجام اقدامات عمرانی از اواسط سلطنت وی با سرعت بیشتری دنبال شد و شخص شاه بر انجام فعالیت‌های عمرانی عام‌المنفعه نظیر بازسازی شهر رشت پس از آتش‌سوزی و اقدامات عمرانی در ناحیه یزد نظارت داشت و متصدیان امر را مورد تشویق قرار می‌داد (هدایت، ۱۳۸۰، ج ۱۰: ۸۳۱۱-۸۳۰۹)، حتی زمانی که «حسین‌خان آجودان‌باشی» از سوی محمدشاه قاجار به حکومت فارس منصوب شد و کوشش کرد تا آب رودخانه شش‌پر را به شهر شیراز انتقال دهد، این امر با پاسخ مثبت محمدشاه همراه شد و از سوی شاه قاجار به وی ابلاغ شد که هزینه‌های این امر از سوی دیوان به صورت کامل پرداخت خواهد شد (همان: ۸۳۲۱).

لازم به ذکر است که اگرچه حمایت این شاه قاجار از اهل تصوف چندان موردپسند علمای این دوران نبود؛ با این حال، این امر باعث نشد تا وی همانند سلف خویش از توجه به ایجاد بناهای مذهبی و مرمت آن‌ها غافل شود. در واقع اقداماتی که از سوی وی و صدراعظمش حاج میرزا آقاسی در تعمیر و مرمت اماکن مذهبی صورت گرفت را می‌توان در راستای جبران نارضایتی‌های علمای شیعه قلمداد کرد که از اواسط سلطنت وی به شکل مشهودی بروز کرده بود. رابطه‌ای که پس از لشکرکشی شاه قاجار به اصفهان که هدف اصلی آن محدود کردن قدرت مجتهد معروف سیدمحمدباقر شفتی بود، بیشتر به تیرگی گراییده بود، بنابراین در این دوره نمونه‌هایی از ساخت مقابر و آرامگاه‌ها برای علمای دینی نیز در دست است؛ به عنوان مثال، مقبره «حاج محمدتقی مجتهد» (م. ۱۲۶۲ ه.ق.) در بقعه «حبیب بن موسی» کاشان به امر شاه و وزیرش حاج میرزا آقاسی ساخته شد (نراقی، ۱۳۴۸: ۲۵۴). روند احداث و مرمت آثار مذهبی در عصر محمدشاه قاجار نیز همانند فتح‌علی‌شاه قاجار ادامه یافت، اما تفاوت مهمی که در اقدامات این دو فرمانروای قاجار مشاهده می‌شود، عبارت از توقف ساخت بناهای بزرگ‌مقیاس مذهبی نظیر مساجد و مدارس سلطانی و تأکید بر مرمت و

ساخت ابنیه مذهبی موجود و احداث بناهای کوچک مقیاس و متعدد در عصر حکومت محمدشاه قاجار است. با توجه به شواهد معماری، به نظر می‌رسد که احتراز از ساخت بناهای بزرگ مقیاس و پرهزینه نظیر مساجد و مدارس سلطانی عصر فتحعلی‌شاه، ناشی از توجه دربار قاجار به امور عام‌المنفعه و صرفه‌جویی در هزینه‌های مربوط به ساخت ابنیه بزرگ مذهبی به جهت اختصاص دادن وجوه ناشی از این صرفه‌جویی‌ها به احداث ابنیه فراوان عام‌المنفعه و تجاری و خدماتی، نظیر بازارها، کاروانسراها، آب‌انبارها و حفر و احداث قنوات باشد. از اقداماتی که در عصر محمدشاه قاجار انجام شد می‌توان به تعمیرات مسجد جامع کبیر قزوین (فراهانی، ۱۳۶۲: ۲۱؛ گلریز، ۱۳۳۷: ۴۸۶)، تعمیرات مسجد شاهزاده تبریز (کارنگ، ۱۳۵۱: ۳۵۲)، ساخت مسجد حاج رجبعلی در سال ۱۲۶۰ ه.ق.، و ساخت و مرمت بناهای امامزاده طاهر شهرری (کریمان، ۱۳۴۵: ۳۹۷؛ مصطفوی، ۱۳۶۱: ۲۹۴)، احداث بنای امامزاده ابوالحسن در شهرری (مصطفوی، ۱۳۶۱: ۹۶، ۱۶۱، ۱۶۶) و مرمت بقعه سیداسماعیل در بازار تهران در اواخر دوره سلطنت وی در سال ۱۲۶۲ ه.ق.، توسط «عیسی‌خان بیگلریگی» (مشکوتی، ۱۳۴۹: ۱۹۵) اشاره کرد. ساخت و مرمت مدارس دینی نیز در عصر وی همانند عصر فتحعلی‌شاه ادامه یافت که از میان آن‌ها می‌توان به ساخت مدرسه حسینه خان طیس به تاریخ ۱۲۵۰ ه.ق. (افشار، ۱۳۵۴: ۲۱۰)، مدرسه و مسجد ملا در زنجان به تاریخ ساخت ۱۲۵۶ ه.ق. (ثبوتی، ۱۳۷۱: ۲۲۳)، مدرسه مسعودیه یا شیخ‌الاسلام قزوین به دستور حاجی میرزا آقاسی (گلریز، ۱۳۳۷: ۶۱۲-۶۱۱)، تعمیرات مدرسه فیضیه قم (مدرسی طباطبایی، ۱۳۵۵، ج ۲: ۱۳۶-۱۳۲) در سال ۱۲۵۵ ه.ق. و اقدامات مرمتی در مدرسه خان قم (مدرسی طباطبایی، ۱۳۵۱: ۳۷) اشاره کرد.

تصویر ۳: کتیبه‌ای حاوی یک قصیده در ذکر اقدامات عصر محمدشاه قاجار به تاریخ ۱۲۵۱ ه.ق.، در مسجد جامع گلپایگان (قوچانی، ۱۳۸۲: ۶۸).^۳

Fig. 3: An inscription containing a poem mentioning the actions of the era of Mohammad Shah Qajar, dated 1251 AH, in the Jameh Mosque of Golpayegan (Quchani, 1382: 68).

نتیجه‌گیری

در پژوهش حاضر با توجه به خلأهای موجود در منابع تاریخی، بر ضرورت استفاده از منابع باستان‌شناسی و شواهد معماری در بازسازی عوامل مؤثر بر سیاست‌های عمرانی عصر قاجار تأکید شده است. در پاسخ به پرسش اصلی پژوهش، درمورد عوامل تأثیرگذار بر راهبرد ملی حکام قاجار در نوسازی شهری و گسترش اقدامات عمرانی در حدفاصل سال‌های ۱۲۱۰ تا ۱۲۶۴ ه.ق.؛ عواملی چون: سعی در مشروعیت بخشی و استحکام حاکمیت دولت قاجار از طریق جلب نظر روحانیون و علما، سعی در جبران خرابی‌ها و توسعه اقتصادی و عمرانی کشور با توجه به حجم کثیر ویرانی‌های برجای مانده از دوره‌های گذشته، الزامات نظامی و دفاعی، رقابت‌ها و گرایش‌های عمرانی متفاوت شاهزادگان ارشد قاجار، قدرت‌گیری طبقه علما و تجار و هم‌چنین اعتقادات مذهبی شخصی حکام قاجار را می‌توان از مهم‌ترین عوامل تأثیرگذار در احداث و مرمت ابنیه و اقدامات عمرانی حکام قاجار

در این عصر دانست. به نظر می‌رسد که یک پروژه حکومتی گسترده مشابه آن چه در ایران عصر صفوی وجود داشته، در نیمه نخست عصر قاجار و بالأخص در عصر فتحعلی شاه قاجار پیگیری و طرح‌ریزی شده است که با توجه به شواهد و تعداد بناهای مذهبی احداث شده یا مرمت شده که در جدول‌های متن پژوهش ارائه شده‌اند، عوامل و انگیزه‌های مذهبی نقش نخست را در اتخاذ و پیگیری این سیاست‌های عمرانی داشته است. پرشمار بودن مرمت و احداث آثار مذهبی در مقایسه با آثار عام‌المنفعه، تجاری و خدماتی در این دوره، به نوعی بیانگر سیاست مذهبی هدفمند حکام عصر قاجار در این عصر در راستای اهداف سیاسی آنان است؛ هم‌چنین مطالعه نوع، تعداد و کارکرد ابنیه احداث شده در نیمه اول و دوم عصر قاجار بیانگر یک تغییر شگرف در نیمه دوم عصر قاجار نسبت به نیمه اول عصر قاجار است که با توجه به شواهد معماری ریشه‌های این تحول در عصر محمدشاه قاجار پایه‌گذاری شده است. نفوذ تدریجی مدرنیسم و اندیشه‌های سیاسی نو، پی‌بردن به ضرورت توسعه و نوسازی کشور پس از شکست ایران در جنگ‌های ایران و روسیه، معرفی شدن قدرت و شکل‌گیری نوعی حس پاسخ‌گویی در حکومت در قبال نیازهای دنیوی جامعه که ناشی از روحیات خاص محمدشاه قاجار و وزیرش حاجی میرزا آقاسی بود، تحولی در دیدگاه حکومت در باب انجام امور عمرانی پدید آورد که در منابع مربوط به عصر محمدشاه قاجار به وضوح قابل مشاهده است؛ بنابراین، ریشه‌های تحولی که در عصر ناصرالدین شاه قاجار در زمینه انجام امر عمرانی پدید آمد و بخش حکومتی عمدتاً درگیر ساخت ابنیه عام‌المنفعه، تجاری، صنعتی و خدماتی گردید را می‌بایست در تحولات عصر محمدشاه قاجار جست‌وجو کرد. براساس فهرست‌های ارائه شده توسط اعتمادالسلطنه و ظهیرالدوله، بیش از ۴۰٪ پروژه‌های زیربنایی و اقدامات عمرانی و نوسازی در عصر سلطنت ناصرالدین شاه مربوط به اقدامات عام‌المنفعه و ساخت و مرمت بناهای با کارکرد تجاری، خدماتی و ارتباطی است؛ این درحالی است که در عصر فتحعلی شاه قاجار با توجه به شواهد معماری و فهرست بناهای شاخص ارائه شده، بخش حکومتی عمده توجه خود را به ساخت و مرمت ابنیه مذهبی و هم‌چنین ابنیه تشریفاتی اختصاص داده بود و ساخت و مرمت ابنیه عام‌المنفعه، تجاری و خدماتی به صورتی بسیار مختصر در مقایسه با ابنیه مذهبی در منابع مربوط به این دوره انعکاس یافته است. بارزترین نمود این سیاست معمارانه مذهبی، تأسیس انواعی از مسجد و مدرسه در نیمه نخست عصر قاجار در شهرهایی نظیر: تهران، سمنان، قزوین، کاشان و بروجرد است که به مساجد و مدارس «سلطانی» موسوم شدند و به نوعی یادآور اقدامات عهد سلاجقه و «خواجه نظام‌الملک» در تأسیس نظامیه‌هاست. با احداث این مسجد-مدرسه‌ها در این عصر تلاش شد تا گرایش اصولی در فقه شیعه تقویت شده و علمای این گرایش مورد تجلیل و تحییب حکام قاجار قرار گرفتند که از نمونه‌های آن می‌توان به احداث و ایجاد آرامگاه‌ها و مقابر برای این دسته از علمای شیعه اشاره کرد. با انجام این اقدامات، پیوستگی بین دربار و گروه‌های مذهبی بیش‌ازپیش در شهرهای مقدس مذهبی نظیر قم و شیراز جلوه‌گر شد و اقدامات مفصلی در اماکن مذهبی در این شهرها باهدف جلب حمایت روحانیون انجام گردید. لازم به ذکر است که اگرچه در عصر فتحعلی شاه قاجار براساس شواهد معماری و تعداد و نوع بناهای احداث شده، احداث و مرمت ابنیه مذهبی و تشریفاتی در اولویت اقدامات عمرانی عناصر وابسته به دربار در پایتخت و سایر شهرهای مهم کشور نظیر اصفهان بود، اما این سیاست در مناطقی از کشور نظیر شمال غرب و غرب کشور که تحت اداره شاهزادگانی نظیر عباس میرزا و محمدعلی میرزا دولتشاه قرار داشت، با سیاست رسمی دربار متفاوت بود و بناهای احداث شده به دستور این دو شاهزاده قدرتمند نیمه اول عصر قاجار، تقدم عوامل نظامی و دفاعی، صنعتی و تجاری و سیاست‌های نوسازی شهری بر سایر عوامل را در نزد ایشان نشان می‌دهد؛ درواقع، با مطالعه فهرست بناهای ساخته شده در این عصر می‌توان دو گرایش عمرانی را در نزد شاهزادگان قاجار مشاهده کرد: گرایشی که شاهزادگانی نظیر محمدقلی میرزا

ملک‌آرا، محمدرضا میرزا و حسینعلی میرزا فرمانفرما، نمایندگان آن به‌شمار می‌رفتند و با تقلید از دربار سعی در احداث بناهای یادمانی و تشریفاتی نظیر قصرها، کوشک‌ها، باغات و هم‌چنین مرمت و احداث ابنیه مذهبی و مدارس داشته و گرایش دوم گرایشی در راستای نوسازی شهری، مرمت ویرانی‌ها و ساخت بناهای عام‌المنفعه، که افرادی نظیر عباس میرزا و محمدعلی میرزا دولت‌شاه را می‌توان از پیشروان این گرایش قلمداد کرد.

سپاسگزاری

نویسندگان بر خود لازم می‌دانند از داوران ناشناس نشریه که قبول زحمت کرده و با پیشنهادهای سازنده خود بر غنای متن مقاله افزودند، قدردانی نمایند.

مشارکت درصدی نویسندگان

نویسندگان اعلام می‌دارند که با توجه به استخراج مقاله از رساله دکتری، نگارش برعهده نویسنده اول با راهنمایی و نظارت نویسنده دوم و مشاوره نویسنده سوم صورت گرفته است.

تعارض منافع

نویسندگان ضمن رعایت اخلاق نشر، نبود تضاد منافع را اعلام می‌دارند.

پی‌نوشت

۱. ابیاتی از این قصیده به شرح ذیل است:

زوجه شاه جهان حضرت آغا‌باجی
آن‌که از حکم شهنشاه جهان حاکم قم
کارها کرد در آن ملک و فزود آبادی
پایه قم بگذشت از سر این نه طارم
مسجد و مدرسه، بازار و رباط و حمام
آن‌قدر ساخت که افلاک در آن آمد گم

۲. در منابع عصر قاجار به برخی از این عداوت‌ها نسبت به آثار معماری برجای از سلسله‌های گذشته به‌ویژه سلسله افشاریه اشاره شده است؛ از آن جمله «نوری» به تخریب مقبره نادرشاه و فرزندش رضاقلی میرزا توسط شاهزاده محمدرضا میرزا، فرزند فتحعلی شاه در هنگام حکومت بر شهر مشهد اشاره می‌کند؛ هرچند که وی دلیل این اقدام را بلندی و رفعت این دو مقبره و واقع شدن در مقابل گنبد امام هشتم علیه السلام و رفع این سوء ادب توسط شاهزاده قاجار دانسته است (نوری، ۱۳۸۶: ۲۹۶-۲۹۵). باین‌حال عداوت‌های قاجاریه با افشاریان را نمی‌توان در تخریب این مقابر بی‌تأثیر دانست.

۳. بخشی از متن قصیده حک شده بر روی کتیبه سنگی مسجد گلپایگان به شرح ذیل است (بخش‌هایی از کتیبه تخریب شده است):

چون گشت عهد وارث ملک سکندری
دارای عصر و حامی دین پیغمبری
شاهی که جلالش نداکنند
در آسمان به خطبه الله اکبری
سلطان دین محمدغازی که تیغ او
تاب افکند به پیکر خورشید خاوری
شاهی که روز معدلتش می‌زند غزال
پهلوی خود به پهلوی ضرغام بربری
گوش جهان و چشم زمان تا شنید و دید
نشینده و ندیده چنین دادگستری
معمور خواست چون همه‌جا ملک خویش را
عدلتش خراب کرد بنای سکندری
از رفتنش نمود به گلپایگان طلوع
ماهی که مهر بر رخ او گشته مشتری
یعنی رضاقلی مه برج شهنشاهی
مسندنشین دوره اورنگ سروری

کتابنامه

- آوری، پیتیر، (۱۳۷۳). تاریخ معاصر ایران از تأسیس تا انقراض سلسله قاجاریه. تهران: مؤسسه انتشارات عطایی.
- ابوت، کیث ادوارد، (۱۳۹۶). شهرها و تجارت ایران در دوره قاجار. ترجمه سیدعبدالحسین رئیس‌السادات، تهران: مؤسسه انتشارات امیرکبیر.
- ابوحامد کرمانی، احمد بن حامد، (۱۳۲۶). تاریخ افضل یا بدایع الزمان فی وقایع کرمان. به‌اهتمام: مهدی بیانی، تهران: چاپخانه دانشگاه.
- اسکارچا، جان روبرتو، (۱۳۷۶). هنر صفوی، زند و قاجار. ترجمه یعقوب آژند، تهران: انتشارات مولی.
- اسلامی، الله‌قلی، (۱۳۵۰). «باغ تخت، قلعه مربوط به اوایل دوره قاجاریه». بررسی‌های تاریخی، ۲: ۶۸-۵۵.
- اعتضادالسلطنه، علیقلی میرزا، (۱۳۷۰). اکسیرالتواریخ، تاریخ قاجاریه از آغاز تا سال ۱۲۵۹ ه.ق. به‌کوشش: جمشید کیانفر، تهران: نشر ویسمن.
- اعتمادالسلطنه، محمدحسن بن علی (۱۳۵۷). صدر التواریخ. به‌کوشش: محمد مشیری، تهران: انتشارات روزبهان.
- اعتمادالسلطنه، محمدحسن بن علی، (۱۳۶۲). المآثر و الآثار، چهل سال تاریخ ایران. به‌کوشش: ایرج افشار، تهران: انتشارات اساطیر.
- اعتمادالسلطنه، محمدحسن بن علی، (۱۳۶۳). تاریخ منتظم ناصری. تهران: دنیای کتاب.
- افشار، ایرج، (۱۳۵۴). یادگارهای یزد. ج ۲، تهران: انجمن آثار ملی.
- اوبن، اوژن، (۱۳۶۲). ایران امروز ۱۹۰۶-۱۹۰۷ ایران و بین‌النهرین. ترجمه و حواشی و توضیحات از: علی اصغر میرسعیدی، تهران: انتشارات زوار.
- الگار، حامد، (۱۳۹۶). دین و دولت در ایران، نقش علما در دوره قاجار. تهران: توس.
- البویه، گیوم آنتوان، (۱۳۷۱). سفرنامه اولیویه. تهران: مؤسسه انتشارات اطلاعات.
- امین‌لشکر، میرزا قهرمان، (۱۳۷۴). روزنامه سفر خراسان، به همراهی ناصرالدین شاه. به‌کوشش: ایرج افشار و محمدرسول دریاگشت، تهران: انتشارات اساطیر.
- بروگش، هینریش، (۱۳۶۷). سفری به دربار سلطان صاحبقران ۱۸۶۱-۱۸۵۹. تهران: انتشارات اطلاعات.
- بن‌تان، چارلز آگوست، (۱۳۵۴). سفرنامه آگوست بن‌تان. تهران: چاپخانه سپهر.
- بنداری اصفهانی، فتح بن علی، (۱۳۵۶). زبدة النصره و نخبه العصر، تاریخ سلسله سلجوقی. ترجمه محمدحسین جلیلی کرمانشاهی، تهران: بنیاد فرهنگ ایران.
- بوهلر، مسیو، (۱۳۵۷). سفرنامه و جغرافیای گیلان و مازندران. به‌کوشش: م. پ. جکتاجی، لاهیجان: انتشارات گیل.
- بیهقی، علی بن زید، (۱۳۶۱). تاریخ بیهق. با مقدمه محمد قزوینی و تصحیح: احمد بهمنیار، تهران: انتشارات کتاب‌فروشی فروغی.
- پاکزاد، جهان‌شاه، (۱۳۹۰). تاریخ شهر و شهرنشینی در ایران. تهران: آرمان شهر.
- پوپ، آرتور آپهام؛ و اکرم، فیلیس، (۱۳۸۷). سیری در هنر ایران. ترجمه نجف دریاوندی و همکاران، تهران: شرکت انتشارات علمی و فرهنگی.
- پوپ، آرتور آپهام، (۱۳۶۳). معماری ایرانی. ترجمه رضا بصیری، تهران: انتشارات میر (گوتنبرگ).
- پوپ، آرتور آپهام، (۱۳۷۴). معماری ایران پیروزی شکل و رنگ. ترجمه کرامت‌الله افسر، تهران: انتشارات یساولی.

- ثبوتی، هوشنگ، (۱۳۷۱). تاریخ زنجان. زنجان: اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- جهانگیرمیرزای قاجار، (۱۳۸۴). تاریخ نو. تهران: نشر علم.
- حائری، عبدالهادی، (۱۳۹۹). نخستین رویارویی‌های اندیشه‌گران ایران با دو رویه تمدن بورژوازی غرب. تهران: انتشارات امیرکبیر.
- حشمتی، احمدرضا؛ و دولت‌آبادی، فریبرز، (۱۳۹۹). «مقدمه‌ای بر شناخت معماری کاخ‌های تهران در دوره قاجار». مطالعات باستان‌شناسی پارسه، ۱۴: ۱۶۷-۱۸۳. <https://dx.doi.org/10.30699/PJAS.4.14.167>
- خاوری شیرازی، فضل‌الله بن عبدالنبی، (۱۳۸۰). تاریخ ذوالقرنین. به تحقیق: ناصر افشارفر، تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی. سازمان چاپ و انتشارات.
- خورموجی، محمدجعفر بن محمدعلی، (۱۳۴۴). تاریخ قاجار، حقایق الاخبار ناصری. تهران: انتشارات زوار.
- چریکف، کلنل، (۱۳۵۸). سیاحت‌نامه مسیو چریکف. ترجمه آبکار مسیحی، تهران: شرکت سهامی کتاب‌های جیبی..
- دآلمانی، هانری رنه، (۱۳۳۵). سفرنامه از خراسان تا بختیاری، ترجمه همایون فره‌وشی، تهران: انتشارات امیرکبیر.
- دروویل، گاسپار، (۱۳۸۸). سفرنامه گاسپار دروویل. ترجمه جواد محبی، تهران: انتشارات نیک فرجام.
- دنبلی، عبدالرزاق مفتون، (۱۳۸۳). مآثر سلطانیه. به تصحیح و تحشیه: غلامحسین زرگری‌نژاد، تهران: مؤسسه انتشاراتی روزنامه ایران.
- دوروششوار، کنت ژولین، (۱۳۷۸). خاطرات سفر ایران. تهران: نشرنی.
- دوکوتزبونه، موریس، (۱۳۶۵). مسافرت به ایران، دوران فتح‌علی شاه قاجار. ترجمه محمود هدایت، تهران: سازمان انتشارات جاویدان.
- رابینو، ه لوی، (۱۳۴۲ ه.ق.). سفرنامه مازندران و استرآباد. قاهره: مطبوعه اعتماد.
- راولینسون، سر هنری، (۱۳۶۲). سفرنامه راولینسون، گذر از زهاب به خوزستان. ترجمه سکندر امان‌اللهی بهاروند، تهران: انتشارات آگاه.
- راوندی، محمد بن علی بن سلیمان، (۱۳۳۳). راحة الصدور و آية السرور؛ در تاریخ آل سلجوق. به سعی و تصحیح: محمد اقبال؛ بانضمام حواشی و فهارس با تصحیحات لازم: مجتبی مینوی، تهران: امیرکبیر.
- رضاقلی میرزا، (۱۳۴۶). سفرنامه. به کوشش: اصغر فرمانفرمایی قاجار، تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- ریتر، مارکوس، (۱۳۸۷). «ارزیابی مجدد معماری قرون ۱۸ تا ۱۹ میلادی، ابتدای دوران قاجاریه در ایران». ترجمه یاسین درودیان، نشریه معمار، ۴۸: ۴۹-۴۴.
- ژوبر، پ. آ.، (۱۳۲۲). مسافرت در ایران و ارمنستان. ترجمه محمود هدایت، تهران: شرکت چاپخانه تابان.
- ساروی، محمدفتح‌الله بن محمدتقی، (۱۳۷۱). تاریخ محمدی یا احسن التواریخ. به اهتمام: غلامرضا طباطبایی مجد، تهران: انتشارات امیرکبیر.
- سپهر، محمدتقی خان، (۱۳۷۷). ناسخ التواریخ، تاریخ قاجاریه. به تصحیح: جمشید کیانفر، تهران: انتشارات اساطیر.
- سلطان‌زاده، حسین، (۱۳۷۴). نائین شهر هزاره‌های تاریخی. تهران: دفتر پژوهش‌های فرهنگی.

- سلطان زاده، حسین، (۱۳۹۰). تاریخ مختصر شهر و شهرنشینی در ایران. تهران: چهارطاق.
- سیرو، ماکسیم، (۱۳۵۰). کاروانسراهای ایران. ترجمه عیسی بهنام، تهران: انتشارات سازمان ملی حفاظت آثار باستانی ایران.
- سیف الدوله، سلطان محمد میرزا، (۱۳۶۴). سفرنامه سیف الدوله معروف به سفرنامه مکه. به تصحیح و تحشیه: علی اکبر خداپرست، تهران: نشر نی.
- صارمی نائینی، داوود، (۱۳۷۷). «مصلائی نائین». اثر، ۲۹ و ۳۰: ۲۰۳-۱۹۸.
- صفاء السلطنه مشتاقی نائینی، علی بن محمد، (۱۳۶۶). گزارش کویر، سفرنامه صفاء السلطنه نائینی، (تحفه الفقراء). تهران: انتشارات اطلاعات.
- صدیق الممالک، میرزا ابراهیم شیبانی، (۱۳۶۶). منتخب التواریخ. تهران: انتشارات علمی.
- ظل السلطان، مسعود میرزا، (۱۳۶۸). خاطرات ظل السلطان یا سرگذشت مسعودی. به اهتمام و تصحیح: حسین خدیو جم، تهران: انتشارات اساطیر.
- ظهیرالدوله، علی خان قاجار، (۱۳۶۷). خاطرات و اسناد ظهیرالدوله. به کوشش: ایرج افشار، تهران: انتشارات زرین.
- ظهیری نیشابوری، ظهیرالدین، (۱۳۹۰). سلجوق نامه. به انضمام ذیل سلجوق نامه ابو حامد محمد بن ابراهیم، تصحیح: میرزا اسماعیل افشار حمیدالملک، تهران: انتشارات اساطیر.
- فارسی، عبدالغافر بن اسماعیل، (۱۴۰۳). تاریخ نيسابور: المنتخب من السياق. به انتخاب: ابراهیم بن محمد صریفینی، قم: جماعة المدرسين فی الحوزة العلمية فی قم المقدسه.
- فراهانی، محمد حسین بن مهدی، (۱۳۶۲). سفرنامه میرزا محمد حسین حسینی فراهانی. تهران: فردوس.
- فرمانفرما، فیروز میرزا ابن عباس میرزا، (۱۳۸۰). سفرنامه کرمان و بلوچستان. تهران: نشر تاریخ ایران.
- فریزر، جیمز بیلی، (۱۳۶۴). سفرنامه فریزر معروف به سفر زمستانی. تهران: انتشارات توس.
- فلاندن، اوژن، (۱۳۵۶). سفرنامه اوژن فلاندن به ایران. تهران: انتشارات اشراقی.
- فیض، عباس، (۱۳۵۰). گنجینه آثار قم. قم: مهر استوار.
- فیودور کورف، بارون، (۱۳۷۲). سفرنامه بارون فیودور کورف. تهران: انتشارات فکر روز.
- قراگزلو همدانی، عبدالله بن مصطفی قلی، (۱۳۸۲). مجموعه آثار حاجی عبدالله خان قراگزلو امیر نظام همدانی. به تصحیح: عنایت الله مجیدی، تهران: مرکز پژوهشی میراث مکتوب.
- کارنگ، عبدالعلی، (۱۳۵۱). آثار باستانی آذربایجان شرقی. تهران: انجمن آثار ملی.
- کریمان، حسین، (۱۳۴۵). ری باستان. تهران: انجمن آثار ملی.
- کلایس، ولفرام، (۱۳۶۶). «قلاع»، در معماری ایران دوره اسلامی. به کوشش: محمد یوسف کیانی، تهران: جهاد دانشگاهی: ۱۲۸-۱۰۵.
- کونئو، یائولو، (۱۳۸۴). تاریخ شهرسازی جهان اسلام. ترجمه سعید تیزقلم زنوزی، تهران: شرکت عمران و بهسازی.
- کیانی، محمد یوسف، (۱۳۸۷). سبک شناسی معماری ایران. تهران: نشر معمار.
- گذار، آندره، (۱۳۷۷). هنر ایران. ترجمه بهروز حبیبی، تهران: مرکز چاپ و انتشارات دانشگاه شهید بهشتی.
- گذار، آندره؛ سیرو، ماکسیم و همکاران، (۱۳۷۱). آثار ایران. ترجمه ابوالحسن سروق مقدم، مشهد: مؤسسه چاپ و انتشارات آستان قدس رضوی.
- گروبه؛ و همکاران، (۱۳۷۹). معماری جهان اسلام و تاریخ و مفهوم اجتماعی آن. ویراسته: جرج میشل، ترجمه یعقوب آژند، تهران: نشر مولی.

- گروته، هوگو، (۱۳۶۹). سفرنامه گروته. ترجمه مجید جلیلود، تهران: نشر مرکز.
- گلریز، محمدعلی، (۱۳۳۷). مینودر یا باب‌الجنه قزوین. تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- لایارد، اوستن هنری، (۱۳۶۷). سفرنامه لایارد یا ماجراهای اولیه در ایران. ترجمه مه‌راب امیری، تهران: انتشارات وحید.
- مدرسی طباطبایی، سیدحسین، (۱۳۵۱). «مدارس قدیم قم»، وحید، ۶-۱: ۳۷.
- مدرسی طباطبایی، سیدحسین، (۱۳۵۵). تربت پاکان، آثار و بناهای قدیم محدوده دارالمؤمنین قم. ۲ ج، قم: مؤلف.
- مستوفی، عبدالله، (۱۳۸۴). شرح زندگانی من. ۳ جلد، تهران: انتشارات زوار.
- مشکوتی، نصرت‌الله، (۱۳۴۹). فهرست بناهای تاریخی و اماکن باستانی ایران. تهران: وزارت فرهنگ و هنر.
- مصطفوی، محمدتقی، (۱۳۶۱). آثار تاریخی طهران. تهران: انجمن آثار و مفاخر فرهنگی.
- مکنزی، چارلز فرانسیس، (۱۳۵۹). سفرنامه شمال. تهران: نشر گستره.
- ملازاده، کاظم؛ و محمدی، مریم، (۱۳۷۹). دایرةالمعارف بناهای تاریخی ایران در دوره اسلامی، بناهای عام‌المنفعه. تهران: انتشارات حوزه هنری.
- ملکونوف و عزالدوله، عبدالصمد میرزا، (۱۳۶۳). سفرنامه ایران و روسیه، نواحی شمال ایران. به‌کوشش: محمد گلبن و فرامرز طالبی، تهران: انتشارات دنیای کتاب.
- موریه، جیمز جاستی، (۱۳۸۵). سفرنامه موریه سفر یکم. تهران: انتشارات توس.
- میرزاابراهیم، (۱۳۵۵). سفرنامه استرآباد و مازندران و گیلان. تهران: انتشارات بنیاد فرهنگ ایران.
- ناصرالدین‌شاه، (۱۳۷۲). شهریار جاده‌ها، سفرنامه ناصرالدین‌شاه به عتبات. به‌کوشش: محمدرضا عباسی و پرویز بدیعی، تهران: انتشارات سازمان اسناد ملی ایران.
- ناصرالدین‌شاه قاجار و اعتمادالسلطنه، محمدحسن بن علی، (۱۳۸۸). روزنامه سفر مازندران به روایت ناصرالدین‌شاه و اعتمادالسلطنه ۱۲۸۲ و ۱۲۸۹ هـ. ق. به تصحیح و پژوهش: یوسف الهی، تهران: رسانش.
- نائینی، محمدجعفر بن محمدحسین، (۱۳۵۳). جامع جعفری. به‌کوشش: ایرج افشار، تهران: انتشارات انجمن آثار ملی.
- نراقی، حسن، (۱۳۴۸). آثار تاریخی شهرستان‌های کاشان و نطنز. تهران: انجمن آثار ملی.
- نظام‌السلطنه مافی، حسین‌قلی، (۱۳۶۲). خاطرات و اسناد حسین‌قلی خان نظام‌السلطنه مافی. تهران: نشر تاریخ ایران.
- نوایی، عبدالحسین، (۱۳۸۳). مهدعلیا به روایت اسناد. تهران: انتشارات اساطیر.
- نوری، محمدتقی بن محمد مهدی، (۱۳۸۶). اشرف التواریخ. تهران: مرکز پژوهشی میراث مکتوب.
- ورجاوند، پرویز، (۱۳۴۹). سرزمین قزوین، سابقه تاریخی و آثار باستانی و بناهای تاریخی. تهران: انجمن آثار ملی.
- وزیرکرمانی، احمدعلی، (۱۳۵۳). جغرافیای کرمان. به‌کوشش: محمدابراهیم باستانی‌پاریزی. تهران: ابن‌سینا.
- هدایت، رضاقلی‌خان، (۱۳۸۰). تاریخ روضه‌الصفای ناصری. به‌تصحیح: جمشید کیان‌فر، تهران: اساطیر.
- همبلی، گاوین، (۱۳۹۳). شهر سنتی ایران در دوره قاجار، در تاریخ ایران در دوره افشار و زند و قاجار. زیرنظر: پتر آوری، ترجمه مرتضی ثاقب‌فر، تهران: نشر جامی.

- هیلن براند، روبرت، (۱۳۸۰). معماری اسلامی، شکل، کارکرد و معنی. ترجمه باقر آیت‌الله‌زاده شیرازی، تهران: روزنه.
 - بییت، چارلز ادوارد، (۱۳۶۵). خراسان و سیستان، سفرنامه کلنل بییت به ایران و افغانستان. ترجمه مهرداد رهبری و قدرت‌الله روشنی زعفرانلو، تهران: انتشارات یزدان.

- Abbott, K. E. (2017). *Cities & Trade: Consul Abbott on the Economy and Society of Iran, 1847-1866*. Translated by: Seyyed Abdolhossein Raisossadat, Tehran: Amir Kabir Publication. (In Persian).

- Afshar, I., (1975). *Yādgārhāyi Yazd*. Vol. 2, Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).

- Afzal al-Din Kermani, A. ibn-H., (1947). *Tārīkh Afḍal yā Badā'i' al-zamān ft waqā'i' Kerman*. Edited by: Mahdi Bayani, Tehran: University of Tehran Press. (In Persian).

- Algar, H., (2017). *Religion and state in Iran 1785 -1906: the role of the ulama in the Qajar period*. Translated by: Abolghasem Serri, Tehran: Toos. (In Persian).

- Amin Lashkar, M. Gh., (1995). *Rūznāmi safar Khorasan bi hamrāhī Naser al-Din Shah*. Edited by: Iraj Afshar and Mohamamd Rasoul Daryagasht, Tehran: Asatir Publication. (In Persian).

- Aubin, E., (1983). *La Perse d'aujourd'hui (Iran, Mésopotamie)*. Translated into Persian by: Ali Asghar Mirsaeidi, Tehran: Zavvar Publication. (In Persian).

- Avery, P., (1994). *Tārīkh mu'āshir Iran az tāsīs tā inqirāḍ silsili Qajariyyi*. Tehran: Ataei Publication Institute. (In Persian).

- Bayhaqi, A. ibn-Z., (1982). *Tārīkh Bayhaq*. Prefaced by: Mohammad Qazvini and edited by: Ahmad Bahmanyar, Tehran: Forughi Publication. (In Persian).

- Bohler, M., (1978). *Safarnāma wa jughrāfiyāyi Gilan wa Mazandaran (Travelogue and geography of Gilan and Mazandaran)*. Edited by: M. P. Jaktaji, Lahijan: Gil Publication. (In Persian).

- Bondari Isfahani, F. ibn-A., (1977). *Zubdat al-nuṣra wa-nukhbat al-'uṣra, tārīkh silsili Seljuqi*. Translated by: Mohammad Hossein Jalili Kermanshahi, Tehran: Iranian Culture Foundation. (In Persian).

- Bontemps, Ch. A., (1975). *Voyage en Turquie et en Perse 1807*. Translated into Persian by: Mansoureh Ettehadieh, Tehran: Sepehr. (In Persian).

- Brugsch, H. K., (1988). *Reise der K. Preussischen Gesandtschaft nach Persien 1860 und 1861*. Translated into Persian by: Hossein Kordbacheh, Tehran: Ettelaat Publication. (In Persian).

- Chuikov, V., (1979). *Siyāhatnāma*. Translated into Persian by: Abkar Masihi, Tehran: Sherkat Sahami Ketabhaye Jibi. (In Persian).

- Cuneo, P., (2005). *Storia dell'urbanistica*. Translated into Persian by: Saeid Tizghalam Zunuzi, Tehran: Civil and Renovation Company. (In Persian).

- D'Allemagne, H. R., (1956). *Du Khorassan au pays des Backhtiaris*. Translated into Persian by: Homayoun Farahvashi, Tehran: Amir Kabir Publication. (In Persian).
- Donboli, A. M., (2004). *Mâāthir sultāniyya*. Edited by: Gholamhossein Zargarinejad, Tehran: Iran Newspaper Publishing Institute. (In Persian).
- Drouville, G., (2009). *Voyage en Perse*. Translated into Persian by: Javad Mohebbi, Tehran: Nikfarjam Publication. (In Persian).
- Eslami, A. Q., (1971). “Bagh-e Takht, qal’i marbūṭ bi awā’il dawra Qājāriyyi” (Bagh-e Takht, a fortification dating back to the early Qajar era)”. *Barrasīhāyi tārikhī*, 2: 55-68. (In Persian).
- Etemadossaltaneh, M. H. ibn-A., (1978). *Šadr al-tawārīkh*. Edited by: Mohammad Moshiri, Tehran: Roozbehan Publicaiton. (In Persian).
- Etemadossaltaneh, M. ibn-A., (1983). *Al-Mâāthir wa-l-āthār; chihil sāl tārikh Iran*. Edited by: Iraj Afshar, Tehran: Asatir Publication. (In Persian).
- Etemadossaltaneh, M. H. ibn-A., (1984). *Tārīkh muntaẓam Nāsirī*. Tehran: Donyaye Ketab. (In Persian).
- Etezadossaltaneh, A. Q. M., (1991). *Iksīr al-tawārīkh, tārikh Qājāriyyi az āghāz tā sāl 1259*. Edited by: Jamshid Kianfar, Tehran: Visman Publication. (In Persian).
- Farahani, M. H. ibn-M., (1983). *Safarnāma Mirza Mohammad Hossein Hosseini Farahani*. Tehran: Ferdows. (In Persian).
- Farmanfarma, F. M. ibn-A. M., (2001). *Safarnāma Kerman wa Baluchestan*. Tehran: Tarikh-e Iran Publication. (In Persian).
- Farsi, A. ibn-E., (1982). *Tārīkh Naysabur; al-muntakhab min al-siyāq bi intikhāb Ibrahim ibn Mohammad Serrifini*. Qom: Society of Teachers of the Seminary of Qom.
- Feyz, A., (1971). *Ganjīni āthār Qom*. Qom: Mehr Oštovar. (In Persian).
- Flandin, E., (1977). *Voyage en Perse 1840-1841*. Tehran: Eshraghi Publication. (In Persian).
- Flood, F. B. & Necipoğlu, G., (Eds). (2017). *A Companion to Islamic Art and Architecture*. Hoboken: John Wiley & Sons Inc. (In Persian).
- Fraser, J. B., (1985). *A Winter's Journey*. Translated into Persian by: Manouchehr Amiri, Tehran: Toos Publication. (In Persian).
- Gharagozlu Hamadani, A. ibn-M. Q., (2003). *Majmū’a āthār Haji Abdollah Khan Gharagozlu Amir Nezam Hamadani*. Edited by: Enayatollah Majidi, Tehran: Miras Maktub Research Center. (In Persian).
- Godard, A.; Maxime, S. et al., (1992). *Āthār-i Iran*. Translated into Persian by: Abolhasan Sarvghad Moghaddam, Mashhad: Aṣṭan Quds Razavi Institute of Publication. (In Persian).
- Godard, A., (1998). *The Art of Iran*. Translated into Persian by: Behrooz Habibi, Tehran: Beheshti University Press. (In Persian).
- Golriz, M. A., (1958). *Mīnūdar yā bāb al-janna Qazvin*. Tehran: University of Tehran Press. (In Persian).

- Grigor, T., (2007). "Orient oder Rom? Qajar "Aryan" architecture and Strzygowski's art history". *Art Bulletin*, 89 (3): 562-590.
- Grothe, H., (1990). *Wanderungen in Persien, Erlebtes und Erschautes*. Translated into Persian by: Majid Jalilvand, Tehran: Markaz Publication. (In Persian).
- Grube, E. J.; Dickie, J.; Grabar, O.; Sims, E.; Lewcock, R.; Jones, D.; Gut, T. P., (2000). *Architecture of the Islamic World: Its History and Social Meaning*. Edited by: George Michell. Translated into Persian by: Yaghoub Azhand. Tehran: Mowla Publication. (In Persian).
- Haeri, A., (2020). *Nukhusfīn rūyārūyīthāyi andīshigarān Iran bā du rūyi tamaddun burzhuwāzī gharb (The first encounter of Iranian intellectuals with the two facets of the Western bourgeoisie civilization)*. Tehran: Amir Kabir Publication. (In Persian).
- Hambly, G., (2014). "The Traditional Iranian City in the Qājār Period". In: *The Cambridge History of Iran*, edited by Peter Avery, Translated into Persian by: Morteza Saghebfar, Tehran: Jami Publication. (In Persian).
- Hedayat, R. Q. Kh., (2001). *Tārīkh rawdāt al-ṣafāyi Nāṣirī*. Edited by: Jamshid Kianfar, Tehran: Asatir Publication. (In Persian).
- Heshmati, A. & Dolatabadi, F., (2021). "An Introduction to Understanding the Architecture of Tehran Palaces in the Qajar Period". *Parseh J Archaeol Stud. (PJAS)*, 4(14): 167-183. doi: 10.30699/PJAS.4.14.167 (In Persian). URL: <http://journal.richt.ir/mbp/article-1-430-fa.html>
- Hillenbrand, R., (2001). *Islamic Architecture: Form, Function, and Meaning*. Translated into Persian by: Bagher Ayatollahzadeh Shirazi, Tehran: Rowzaneh Publication. (In Persian).
- Jahangir Mirza Qajar, (2005). *Tārīkh naw*. Tehran: Elm Publication. (In Persian).
- Jaubert, P. A., (1943). *Voyage en Armenie et en Perse*. Translated into Persian by: Mahmoud Hedayat, Tehran: Taban Printing Company. (In Persian).
- Karang, A., (1972). *Āthār bāstānī Azerbaijan Sharqī*. Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).
- Kariman, H., (1966). *Rey bāstān*. Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).
- Khavari Shirazi, F. ibn-A. al-N., (2001). *Tārīkh Dhu l-Qarnayn*. Edited by: Nasser Afsharfard. Tehran: Publishing Organization of the Ministry of Culture and Islamic Guidance. (In Persian).
- Khormoji, M. J. ibn-M. A., (1965). *Tārīkh Qājār; ḥaqā'iq al-akhbār Nāṣirī*. Tehran: Zavvar Publication. (In Persian).
- Kiani, M. Y., (2008). *Sabkshināsī mi'mārī Iran (Styles of Iranian architecture)*. Tehran: Memar Publication.
- Kleiss, W., (1987). "Fortifications". In: *Iranian architecture in the Islamic period*, edited by: Mohammad Yusof Kiani: 105-128, Tehran: Jahad Daneshgahi. (In Persian).

- Korf, F. F., (1993). *Traveler's Writings*. Translated into Persian by: Eskandar Zabihian, Tehran: Fekr-e Rooz Publication. (In Persian).
- Layard, A. H., (1988). *Early Adventures in Persia, Susiana, and Babylonia*. Translated into Persian by: Mehrab Amiri, Tehran: Vahid Publication. (In Persian).
- MacKenzie, Ch., (1980). *Safarnāma shumāl*. Translated by: Mansoureh Etehadiyeh, Tehran: Gostareh Publication. (In Persian).
- Malkonov & Ezzoddwleh, A. al-S., (1984). *Safarnāma Iran wa Russia, nawāhī shumāl Iran (Iran and Russia travelogue, northern areas of Iran)*. Edited by: Mohammad Golbon and Faramarz Talebi, Tehran: Donyaye Ketab Publication. (In Persian).
- Meshkati, N., (1970). *Fihrist banāhāyi tārikhī wa amākin bāsānī Iran*. Tehran: Ministry of Culture and Art. (In Persian).
- Mirza Ibrahim, (1976). *Safarnāma Esferabad wa Mazandaran wa Gilan*. Tehran: Iranian Culture Foundation. (In Persian).
- Modarresi Tabatabaei, S. H., (1972). “‘Madāris qadīm Qom’ (Old schools of Qom)”. *Wahīd*, 1-6: 37. (In Persian).
- Modarresi Tabatabaei, S. H., (1976). *Turbat pākān, āthār, wa banāhāyi qadīm mahdūda dar al-mu'minīn Qom*. Two volumes, Qom: self-published. (In Persian).
- Mollazadeh, K. & Mohammadi, M., (2000). *Dāyirat al-ma'ārif banāhāyi tārikhī Iran dar dawri Islami, banāhāyi 'āmm al-manfa'ī*. Tehran: The Artistic Sect of Islamic Republic of Iran. (In Persian).
- Morier, J. J., (2006). *A Journey through Persia, Armenia, and Asia Minor, to Constantinople, in the years 1808 and 1809*. Translated into Persian by: Abolghasem Serri, Tehran: Toos Publication. (In Persian).
- Mostafavi, S. M. T., (1982). *Āthār tārikhī Tehran*. Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).
- Moštowfi, A., (2005). *Sharḥ zindigānī man (Autobiography)*. Three volumes. Tehran: Zavvar Publication. (In Persian).
- Naeeni, M. J. ibn-M. H., (1974). *Jāmi 'Ja'farī*. Edited by: Iraj Afshar, Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).
- Naraqī, H., (1969). *Āthār tārikhī shahristānhāyi Kashan wa Natanz*. Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).
- Naser al-Din Shah Qajar & Etemadossaltaneh, M. H. ibn-A., (2009). *Rūznāmi safar Mazandaran bi riwāyat Naser al-Din Shah wa Etemadossaltaneh 1282 wa 1289*. Edited by: Yusof Elahi, Tehran: Rasanesh. (In Persian).
- Naser al-Din Shah, (1993). *Shahriyār jāddihā, safarnāmi Naser al-Din Shah bi 'Atabāt*. Edited by: Mohammad Reza Abbasi and Parviz Badiee, Tehran: National Library of Iran Press. (In Persian).
- Navaei, A., (2004). *Mahd 'Ulyā bi riwāyat asnād*. Tehran: Asatir Publication. (In Persian).

- Nezam al-Saltana Mafi, H. Q., (1983). *Khāṭirāt wa asnād Hossein Qoli Khan Nezam al-Saltana Mafi*. Tehran: Tarikh-e Iran Publication.
- Nuri, M. T. ibn-M. M., (2007). *Ashraf al-tawārīkh*. Tehran: Miras Maktub Research Center. (In Persian).
- Olivier, G. A., (1992). *Travels in the Ottoman Empire, Egypt, and Persia*. Tehran: Ettelaat Publishing Institute,. (In Persian).
- Pakzad, J., (2011). *Tārīkh shahr wa-shahrnīshīnī dar Iran (History of city and urbanization in Iran)*. Tehran: Armanshahr. (In Persian).
- Pope, A. U. & Ackerman, Ph., (2008). *A survey of Persian art*. Translated into Persian by: Najaf Daryabandari et al., Tehran: Elmi-Farhangi Publishing Company. (In Persian).
- Pope, A. U., (1975). *Persian Architecture: the Triumph of Form and Color*. Translated into Persian by: Keramatollah Afsar, Tehran: Yasavoli Publication. (In Persian).
- Pope, A. U., (1984). *Persian Architecture*. Translated into Persian by: Reza Basiri, Mir (Gutenberg) Publication. (In Persian).
- Rabino, H. L., (1923). *Mazandaran and Astarabad*. Cairo: I'timad. (In Persian).
- Ravandi, M. ibn-A. ibn-S., (1954). *Rāḥat al-ṣudūr wa-āyat al-surūr dar tārīkh Āl Saljuq*. Edited by: Mohammad Iqbal and annotated by: Mojtaba Minavi, Tehran: Amir Kabir Publication. (In Persian).
- Rawlinson, S. H., (1983). *Safarnāma Rawlinson, gudhar az Zahab bi Khuzeṣtan*. Translated into Persian by: Iskandar Amanollahi Baharvand, Tehran: Agah Publication. (In Persian).
- Reza Qoli Mirza, (1967). *Safarnāma*. Edited by: Asghar Farmanfarmayi Qajar, Tehran: University of Tehran Press. (In Persian).
- Ritter, M., (2008). "A Re-Evaluation of Early Qajar Architecture in the 18th-19th c.". Translated by: Yasin Darudian, Memar, 48: 44-49. (In Persian).
- Rochechouart, J. de., (1999). *Khāṭirāt safar Iran*. Tehran: Ney Publication. (In Persian).
- Safā al-Saltana Moshtaqi Naeeni, A. ibn-M., (1987). *Guzārish kawīr; safarnāma Safā al-Saltana Naeeni (Tuḥfat al-fuqarā')*. Tehran: Ettelaat Publication. (In Persian).
- Saravi, M. F. ibn-M. T., (1992). *Tārīkh Muḥammadī yā aḥsan al-tawārīkh*. Edited by: Gholamreza Tabatabaei Majd, Tehran: Amir Kabir Publication. (In Persian).
- Saremi Naeeni, D., (1998). "Muṣallāyi Naeen". *Athar*, 29-30: 198-203. (In Persian).
- Sayf al-Dawla, S. M. M., (1985). *Safarnāma Sayf al-Dawla ma'rūf bi safarnāma Makka*. Edited by: Ali Akbar Khodaparašt, Tehran: Ney Publication. (In Persian).
- Scarcia, G., (1997). "Safavid, Zand, and Qajar art". In: *Encyclopedia of World Art*, Translated into Persian by: Yaghoub Azhand, Tehran: Mawla Publication. (In Persian).
- Seddiq al-Mamalik, M. I. Sh., (1987). *Muntakhab al-tawārīkh*. Tehran: Elmi Publication. (In Persian).

- Sepehr, M. T. Kh., (1998). *Nāsikh al-tawārīkh, tārikh Qājāriyyi*. Edited by: Jamshid Kianfar, Tehran: Asatir Publication. (In Persian).
- Siroux, M., (1971). *Les caravanserais routiers safavids*. Translated into Persian by: Isa Behnam, Tehran: National Organization for Protection of Iranian Archeological Works. (In Persian).
- Sobooti, H., (1992). *Tārikh Zanjan*. Zanjan: Office of Culture and Islamic Guidance. (In Persian).
- Soltanzadeh, H., (1995). *Naeen shahr hizārihāyi tārikhī*. Tehran: Iran Cultural Studies. (In Persian).
- Soltanzadeh, H., (2011). *Tārikh mukhtaṣar shahr wa-shahrnīshīnī dar Iran (A brief history of city and urbanization in Iran)*. Tehran: Chahar Taq. (In Persian).
- Sullivan, G., (1971). *Understanding Architecture*. New York: Warne.
- Varjavand, P., (1970). *Sarzamīn Qazvin, sābiqi tārikhī wa āthār bāstānī wa banāhāyi tārikhī*. Tehran: Society for the National Heritage of Iran. (In Persian).
- Vaziri Kermani, A. A., (1974). *Jughrāfiyāyi Kerman*. Edited by: Mohammad Ibrahim Baštani Parizi, Tehran: Ibn-Sina. (In Persian).
- Von Kotzebue, M., (1986). *Reise nach Persien*. Translated into Persian by: Mahmoud Hedayat, Tehran: Javidan Publication Organization. (In Persian).
- Yate, Ch. E., (1986). *Khorasan and Sistan*. Translated into Persian by: Mehrdad Rahbari and Ghodratollah Roshani Zafaranlu, Tehran: Yazdan Publication. (In Persian).
- Zahir al-Dawla, A. Kh. Q., (1988). *Khāṭirāt wa asnād Zahir al-Dawla*. Edited by: Iraj Afshar, Tehran: Zarrin Publication. (In Persian).
- Zahiri Neyshaburi, Z. al-D., (2011). *Saljūqnāma*. Edited by: Mirza Esmaeil Afshar Hamidolmolk, Tehran: Asatir Publication. (In Persian).
- Zell-e Soltan, M. M., (1989). *Khāṭirāt Zell-e Soltan yā sarguzasht Masudi*. Edited by: Hossein Khadiv Jam, Tehran: Asatir Publication. (In Persian).